

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình

Contents

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình	1
1. Chương 1: Cầm Sát Do Đầu Có Năm Mươi Dây, Mỗi Dây, Mỗi Trụ Đều Gọi Nhớ Đến Tuổi Trẻ	1
2. Chương 2: Cầm Sát Do Đầu Có Năm Mươi Dây, Mỗi Dây, Mỗi Trụ Đều Gọi Nhớ Đến Tuổi Trẻ	5
3. Chương 3: Tâm Tựa Như Đồi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.	8
4. Chương 4: Tâm Tựa Như Đồi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.	11
5. Chương 5: Tâm Tựa Như Đồi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.	15
6. Chương 6: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 1	19
7. Chương 7: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 2	24
8. Chương 8: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 3	26
9. Chương 9: Rượu Vào Tâm Khổ, Hóa Thành Lệ Tương Tư. 1	30
10. Chương 10: Rượu Vào Tâm Khổ, Hóa Thành Lệ Tương Tư. 2	35
11. Chương 11: Mưa Bờ Tây Nắng Bờ Đông, Nói Rằng Không Tạnh Lại Vừa Tạnh Mưa. 1	37
12. Chương 12: Mưa Bờ Tây Nắng Bờ Đông, Nói Rằng Không Tạnh Lại Vừa Tạnh Mưa. 2	41

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: ChiakiCharater: YunJaeThể loại: Thanh thủy văn, ám áp văn, cổ trang, ngược luyến, trung k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh>

1. Chương 1: Cầm Sát Do Đầu Có Năm Mươi Dây, Mỗi Dây, Mỗi Trụ Đều Gọi Nhớ Đến Tuổi Trẻ

Ta từ thuở nhỏ đã tập đánh cổ cầm, đến nay đã tròn mười lăm năm.

Không phải do ta có thiên phú trời cho, chẳng qua là khi lên ba tuổi, có người đối với mẫu thân ta nói rằng, ta lớn lên nhất định sẽ là một người nóng vội, kết quả là mẫu thân liền đem ta đưa tới trường để học đánh cờ, vạch ra kế hoạch để khiến ta trở thành một người tính tình lạnh đạm.

Tiếc rằng ta đối với hai màu trắng đen không hề có chút hứng thú, lên lớp thì thất thần nghe tiếng cầm ở phía sau.

Ngày ấy trở về nhà, ta hướng về phía mẫu thân nói rằng, ta muốn đi học cổ cầm. Mẫu thân vui vẻ đồng ý.

Tri âm tri kỷ², dao cầm cầm tạ chuyện xưa của tri âm³, ta không hề tin.

Năm lên mười tuổi, mẫu thân của ta qua đời, gia cảnh nghèo khó, sự phụ đem ta đưa vào Thảm phủ làm cầm đồng⁴.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, ở Giang Nam cũng có chút danh tiếng, nên được ca tụng là thần đồng.

Thảm phủ có ba người con, con trưởng tên Thảm Giáp, con thứ tên Thảm Đệ, con cuối tên Thảm Khoa, đặt tên như vậy ngụ ý là Giáp Đệ Liên Khoa⁵.

Tiếc rằng trong tâm tư của Thảm lão gia, ba nhi tử đều là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, chính xác là ba cái đồ bất tài vô dụng.

Ta bị phân công đi làm cầm đồng cho Thảm Đệ, mỗi ngày giống như đàn gảy tai trâu, cuộc sống cứ như nhai sáo, tẻ nhạt mà vô vị.

Năm mười bốn tuổi, ta trở mã thành thiếu niên xinh đẹp.

Thảm Giáp mười tám tuổi, Thảm lão gia bắt đầu suy nghĩ về chuyện đính hôn, “Lâm tiểu thư ở Đông thành, tư sắc gia tài đều thuộc loại thượng hạng, cùng Thảm gia sẽ xứng vô cùng.” Bà mai mỗi nói, nước miếng văng tứ tung, Thảm lão gia tươi cười rạng rỡ.

“Tới đây tới đây Tại Trung, hãy cầm thiệp mời này đi đến Lâm gia, rồi thỉnh Lâm lão gia và Lâm tiểu thư đến ăn một bữa cơm nhé.”

Ta thay một bộ bạch y, cầm thiệp mời tiến về phía Đông thành.

Chưa đến Lâm gia, trời đã bắt đầu đổ mưa, ta không có chỗ để trốn, đành phải xông mưa tiến về phía trước.

Mưa lớn thật.

Ta run lên vì lạnh, tầm nhìn trước mắt có điểm mờ hồ, trong bụng ngậm buồn bực, thế nào lại quên mang dù cơ chứ?

Mưa đột nhiên ngừng lại, ta ngẩn ngơ, trên đầu chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây dù.

Quay đầu lại, nhìn thấy một người thiếu niên tuổi cũng tương đương với mình, đối ta mỉm cười đầy nhã nhặn, “Công tử, mưa lớn như vậy, không mang theo dù, có thể sẽ nhiễm phải phong hàn đấy.”

Ta nói lời cảm tạ, “Cảm tạ, ta đang vội, không làm công tử phải hao tâm tổn trí.”

Thiếu niên này cao hơn ta một nửa cái đầu, thấp mắt, mỉm cười nhìn ta, “Công tử, nhiễm phải phong hàn thì rất phiền, vẫn là nên cẩn thận một chút.”

Đang nói, phía sau bỗng xuất hiện một lão nhân, “Tiểu thiếu gia, người chạy đến nơi này, làm ta tìm muốn chết.”

Ta vội vàng rời khỏi cây dù, “Công tử, người mau trở về đi, ta còn phải chạy đi đưa đồ.” Dứt lời, ta liền quay đầu bước đi.

Thiếu niên kia rút cuộc lại theo kịp, đưa dù cho ta, “Người lấy mà dùng, cái này ta còn có.”

Ta không thể không dừng lại, “Vậy... xin hỏi đại danh của công tử, hôm khác ta sẽ đến nhà trả lại cây dù.”

Thiếu niên kia nhất thời không nói gì. “Ta... Ta không phải là người địa phương.”

A, ta cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn đang cười cười đầy xấu hổ, lộ ra hai tiểu răng nanh.

“Công tử ở đâu, ta tới lấy là được.” Hắn nghĩ ra chủ ý,

Không biết vì sao, ta lại không muốn nói ra bản thân là thân phận cầm đồng, nên cố gắng nói quanh co.

Lão nhân kia lại tới thúc giục, “Thiếu gia, mau đi thôi, những người khác đang chờ ngài đấy.”

Ta quýnh lên, tay chỉ về phía trước, “Nơi đó.” rồi từ trên tay hắn giật lấy cây dù, liền vội vã rời đi.

Lúc đó, ta cho rằng, đây chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc đệm giữa một cuộc sống bình thường.

Tới Lâm phủ, báo tên xong, liền có người hầu dẫn ta vào.

Lâm lão gia là một người có học thức, vào nội đường, trước tiên phải lau đi nước mưa trên mặt, ta cẩn cẩn dực dực lấy ra thiệp mời, Lâm lão gia suy tư một hồi, mời Lâm tiểu thư ra. Nguyên lai Lâm lão gia là một người cha rất hiểu và quan tâm đến con cái, muốn trước hết phải lắng nghe ý kiến của nữ nhi.

Lâm tiểu thư từ hậu đường chậm chậm bước đến, áo xanh quần lục, khuôn mặt trắng nõn hướng lên trời, tóc cài ngang một cây trâm hoa mai, khiến kẻ từ bé lớn lên với nam nhân trong Thầm phủ như ta vừa mới nhìn thấy đã đỏ mặt. Thật là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Cúi đầu, ta run lên vì lạnh. Lâm lão gia cầm thiệp đưa cho nàng. Lâm tiểu thư nửa ngày không lên tiếng, cuối cùng chỉ mềm mại nói một câu, “Vị công tử này, trước tiên nên đi lau người đi, không thì coi chừng nhiễm phải phong hàn đấy.”

Ta ngẩng đầu, nhìn mỹ nữ xinh đẹp đối ta mỉm cười, đột nhiên cảm thấy rằng, dầm mưa, thực sự là rất đáng giá.

Thay kiện ngoại sam của tiểu tư Lâm phủ, tái trở lại nội đường, Lâm lão gia liền kêu người dâng trà nóng.

Ta vội vàng đứng dậy, hai tay tiếp nhận chén trà.

“Lâm lão gia khách khí, Tại Trung chẳng qua chỉ là một cầm đồng của Thầm phủ mà thôi.”

“Một tiểu cầm đồng bình thường có thể trở mã thành thanh tú như vậy, chắc hẳn Thầm công tử ắt cũng là nhân trung long phượng?” Lâm tiểu thư hỏi ta.

Ta nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng, không muốn lừa gạt nàng, cũng không dám lỗ mãng, chỉ cúi đầu, vâng vâng dạ dạ.

“Đương nhiên, đương nhiên.”

Lâm tiểu thư chỉ mỉm cười, “Làm phiên công tử, hai ngày sau, ta cùng phụ thân, nhất định sẽ đến phủ bái kiến.”

Ta hơi giật mình, nhìn về phía nữ tử kia, không dám nói gì, chỉ ứng thuận lên tiếng, xoay người ly khai Lâm phủ.

Hai ngày sau, Lâm lão gia quả nhiên cùng Lâm tiểu thư đăng môn.

Thẩm Giáp thấy Lâm tiểu thư, trái tim lập tức bay đi mất nửa, mừng rỡ nhìn chăm chú vào người nọ. Thẩm Đệ chỉ âm thầm thở dài, rồi nói suốt với ta rằng, “Đại ca từ trước đến nay là một người rất may mắn.”

Ta không nói gì, chỉ vuốt vuốt cây cổ cầm.

Qua ba lần rót rượu, Thẩm lão gia có ý định lấy lòng Lâm gia, biết Lâm lão gia là một người phong nhã, liền gọi ta lên, diễn tấu một khúc.

Hết một khúc, ta ôm lấy cổ cầm, muốn xoay người ly khai.

“Công tử, khoan đã.”

Ta quay người lại, Lâm tiểu thư nhẹ nhàng bước đến bên cạnh ta.

“Thẩm lão gia chê cười, tiểu nữ bất tài, thuở nhỏ tập cầm, đã lâu không chạm vào, hôm nay vừa thấy vị nhạc công này diễn tấu tuyệt vời như vậy, rốt cuộc nhất thời ngứa nghề, rất muốn được diễn tấu một khúc, tạm thời đảm nhiệm việc giúp vui.”

Thẩm lão gia nâng tay cười to, “Hóa ra lại làm thiên kim tiểu thư cao hứng, Lâm huynh, người chính là đã nuôi dưỡng một nữ nhi tốt.”

Lâm lão gia chỉ cười gượng, “Đâu, đâu, hiển sửu7, hiển sửu.”

Lâm tiểu thư quay người lại, nhìn ta, khóe miệng hơi cong lên.

“Công tử, nếu không ngại, có thể cùng ta hợp tấu một khúc không?”

Ta thấp mắt, đem cầm đặt xuống, tiếp sau liền có một thị đồng đưa lên một cây cầm khác, Lâm tiểu thư ngồi xuống bên cạnh ta, một mùi hương thơm ngát khẽ bay nhẹ qua.

Đầu ngón tay nhẹ lướt qua dây cầm, thạch phá thiên kinh⁸.

Ôm cầm đi tới phía đình, ánh trăng u lạnh.

Khẽ thở dài, trên đại đường vang lên tiếng cười, mơ hồ có tranh cãi.

Ta nhẹ nhàng nâng cầm, âm thầm cười khổ.

“Cầm a cầm, vốn tưởng rằng vào Thảm gia, tri âm tri kỷ kia, cố sự Tử Kỳ gặp Bá Nha sẽ vĩnh viễn chấm dứt, nguyên lai vẫn còn tri kỷ, thế nhưng, lại lập tức phải gả vào Thảm gia, làm nữ tử tam tông tứ đức.”

“Thì ra Kim công tử có thói quen cùng cầm trò chuyện sao?”

Lâm tiểu thư dưới ánh trăng hiện ra quang cảnh tĩnh mịch mà đẹp đẽ, nhìn qua trông im ắng vô cùng.

“Tiểu thư chạy đến đây như vậy, không sợ Thảm lão gia cùng Lâm lão gia đi tìm sao?”

“Không sao, bọn họ đều say cả rồi.”

Ta không nói gì, cúi đầu, không biết phải lên tiếng ra sao.

“Có muốn cùng ta uống một chén không?” Lâm tiểu thư mỉm cười đầy dịu dàng cầm lấy một bầu rượu, “Bên trong rất khó chịu, nâng chén mời trăng sáng, lúc này mới có cảm giác của người xưa.” Dứt lời, nàng rót một chén rượu, đưa cho ta.

Ta không đón lấy, chỉ nhìn nàng. Sóng mắt nàng lưu chuyển, nhìn về phía ta.

“Đừng nên lấy Thảm công tử, người sẽ không hạnh phúc đâu.” Bỗng nhiên, ta nói ra những lời này.

Nàng nhìn ta đầy ngạc nhiên, ta tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch, rồi ly khai nơi này.

(1) Nguyên văn bài thơ là như thế này:

Bản Hán Việt:

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tư hoa niên

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyền

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên

Thử tình khả đãi thành truy ước

Chỉ thị đương thời dĩ uống nhiên

Bản Dịch:

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

Tham khảo thêm ý nghĩa tại đây: erct.com/2-ThoVan/VinhSinh/10202003-Ve_bai_CAM_SAT.htm

(2) Tri âm tri kỷ (Cao sơn lưu thủy):

Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: ‘Tuyệt! Tuyệt! Cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!’

(3) Tri âm:

Bá Nha đánh đàn, khi đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: ‘Ồi núi cao như Thái Sơn’, khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: ‘Ồi nước chảy cuộn cuộn như sông’. Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của ông bằng Tử Kỳ. Sau này chữ tri âm dùng để chỉ người hiểu được sở trường của mình.

Tham khảo thêm ở đây: music.vietfun.com/trview.php?cat=11&ID=970

(4) Cầm đồng: Hài tử đánh cổ cầm.

(5) Giáp Đệ Liên Khoa: Các thứ bậc trong thi cử thời xưa.

(6) Nhân trung long phượng: Rồng phượng trong loài người.

(7) Hiến sữ: Trình bày cái kém cỏi vụng về (lời nói khiêm tốn)

(8) Thạch phá thiên kinh: Kinh động lòng người.

2. Chương 2: Cầm Sắt Do Đâu Có Năm Mươi Dây, Mỗi Dây, Mỗi Trụ Đều Gọi Nhớ Đến Tuổi Trẻ 2

Trở về gian phòng, vừa muốn đóng cửa lại, Lâm tiểu thư đột nhiên xông vào.

“Lâm tiểu thư?” Lần này đến lượt ta ngạc nhiên.

Nàng đóng cửa, ta bị nàng áp sát đến mức phải từng bước lui về sau, đèn cũng không kịp thấp lên.

“Kim công tử, ta cũng biết Thẩm Giáp rất tệ hại, thế nhưng, thế lực của Thẩm phủ, dòng dõi thư hương của Lâm gia ta không thể so được.”

Ta ngã ngồi trên giường, đầu bắt đầu cảm thấy choáng váng, quả nhiên không thắng nổi lực rượt.

“Kim công tử, ngươi là người tốt, lần đầu gặp ngươi ta đã biết, Kim công tử, ta không thể lấy Thẩm Giáp được, van cầu ngươi, hãy giúp ta.” Lâm tiểu thư ngồi trước giường ta, nhìn ta, ta nhất thời vô lực.

“Ta không giúp được ngươi.” Đầu càng ngày càng cảm thấy choáng váng, phun ra đôi câu vài lời, nhất thời ta nghe cũng không rõ.

“Ngươi giúp được ta, chỉ có ngươi mới giúp được ta.” Lâm tiểu thư yếu ớt nhìn ta.

Sự vật trước mắt đột nhiên biến lớn, ta bị Lâm tiểu thư đẩy ngã xuống giường, màn lụa lập tức hạ xuống.

Ý thức ta hỗn loạn song mơ hồ, trước lúc thiếp đi, ta nghe được một thanh âm, một thanh âm... Xin lỗi.

Lần thứ hai tỉnh lại, ánh đèn trong phòng hoàn toàn sáng trưng, ta dụi hai mắt đang còn nhập nhèm, đột nhiên căn phòng liền bay lên trời, sau đó bỗng nhiên rơi xuống đất. (Hình như Tiểu Tại té xuống đất thì phải)

Rít lên vì đau nhức, tỉnh táo lại, liền phát hiện thân trên ta hoàn toàn xích lỏa, lập tức sợ đến không thể phát ra thanh âm gì.

Quay đầu lại, thấy Lâm tiểu thư y sam hỗn độn, nước mắt như mưa, tựa vào lòng Lâm lão gia.

Đầu óc dần dần thanh tỉnh, ta nhìn một màn kịch trước mắt, Thẩm Giáp đỏ mắt đầy cảm phần, nữ tử đầy nhu nhược, hai người cha tầm thường đang cực kì phần nộ, Thẩm Đề ra sức kìm nén tiếng cười, còn có đệm chăn gối ngang trên giường, cùng một mặt đỏ đầy chướng mắt.

Ta bị Thẩm Giáp nhốt vào trong sài phòng, không có đủ y phục để che đậy thân thể, Thẩm Đề cư nhiên lần đầu đau lòng nâng ta dậy, cho ta một tấm chăn mỏng manh.

Cái trò hề này đã kết thúc, đến gần hừng đông, không khí đặc biệt lạnh, ta cuộn mình lại, trên người bị đánh rất đau, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo. Lâm tiểu thư là một nữ tử như thế nào, mà nhìn bề ngoài dường như rất yếu đuối, nhưng lại có thể tính ra một kế hoạch như vậy?

Trong ngực có một thứ gì đó đang dần dần chết đi, ta một thân mơ màng nằm giữa sài phòng mà ngủ.

Khi tái tỉnh dậy, dường như đã qua một ngày, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hình như đã đến đêm. Ta có chút đói, cố gắng giãy giụa để đứng dậy, không có bố trí phòng vệ, cửa sài phòng lại bị người mở ra, ta mới thối lui vài bước, liền lập tức té ngã xuống sàn.

Cánh cửa vừa được mở ra lại lập tức bị đóng lại, ta ngẩng đầu, người nọ đang đưa lưng về phía ta, trông rất cao to, ta tràn ngập sợ hãi, nhưng không thể la lên.

Là Thẩm Giáp.

Hắn uống rượu, một tay đem ta xóc lên quăng vào tường, miệng vết thương trên lưng nhói lên đau xót, tưởng như máu đã chảy ra. Ta cắn răng, không dám phát ra âm thanh. Ta cùng Thẩm Giáp, đều là người bị lừa gạt, đối hắn, ta thực sự không biết phải nói cái gì.

Hắn một tay nâng cằm ta lên, “Kim Tại Trung, ngươi... Một tên tiểu cảm đồng, ngươi...”

Hơi thở nồng nặc mùi rượu của hắn phả lên mặt ta, ta quay đầu đi, tay hắn rất khỏe, nhất thời ta cảm thấy mình như bị bóp nát.

Thẩm Giáp bỗng nhiên buông tay ra, cả người ta lập tức ngã xuống, hắn liền nắm lấy vạt áo ta, cố sức kéo ra, nhưng chỉ có áo ngoài bị xé mở.

“Kim Tại Trung, ta mới phát hiện, ngươi thế nào, lớn lên... dường như so với nữ nhân lại xinh đẹp như vậy.” Thẩm Giáp ngồi xổm trước mặt ta, tinh tế quan sát ta, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cổ ta.

Ta đột nhiên sợ hãi vùng dậy, lấy tay chống đỡ cơ thể rồi lùi về phía sau, Thẩm Giáp lại không biết sống chết mà bắt đầu sáp lại gần, “Kim Tại Trung, ngươi thực sự... rất đẹp.”

Bỗng nhiên bị Thẩm Giáp áp chế, ta sợ đến mức không nói nên lời, chỉ biết há to miệng, nhìn hai mắt hắn tràn đầy tơ máu.

“Kim Tại Trung, ngươi chơi thê tử của ta, vậy lúc này, đến lượt ta chơi ngươi nhé.”

Ta ra sức la lên, thẳng đến khi thanh âm hoàn toàn khàn đi.

Không biết có phải là may mắn hay không, Thẩm Giáp khi chơi đùa với nữ nhân chỉ gặm lấy gặm để trên người ta, lưu lại một mảng dấu vết màu hồng, sau đó liền say rượu mà lăn ra ngủ bên cạnh.

Chuyện sau đó, lại là một màn khôi hài.

Thẩm lão gia tức giận mắng chửi Thẩm Giáp, mà ta, bị Thẩm lão gia phái đi hầu hạ vợ lẽ của ông, đó là một căn nhà bị người bỏ quên.

Nghe nói rằng, vị vợ lẽ này hiểm độc như rắn rết, đã từng muốn hạ độc vào trong chén của bà lớn, tiếc rằng âm mưu bại lộ, chuyện xấu trong nhà không thể để người ngoài bàn tán nên Thẩm lão gia trước sau như một nhốt nàng vào trong Thiên Thánh, vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời cho đến lúc chết đi.

Chỉ tiếc là con trai của nàng, nghe kể rằng là thiên tài thất bộ thành thi2.

Thẩm Xương Mân.

Ở trong Thiên Thánh bảy ngày, ta từ đây trở thành chủ, mỗi ngày đều nằm ở trong phòng, khi tâm tình cảm thấy tốt sẽ bước ra ngoài phơi nắng.

Thẩm Xương Mân ở bên ngoài tiên được cho ta, từ phía sau nhìn lại, rõ ràng bản thân hơn nó tận hai tuổi, nhưng khung xương lại lớn hơn ta một vòng.

Chầm chậm, cửa gỗ mở, có một tiểu nữ sinh, ở cạnh cửa ló mặt ra đến tìm, Xương Mân đi tới, hai người thì thầm nói nhỏ một hồi, Xương Mân mở to con mắt, quay đầu lại nhìn ta, chuyển a chuyển, cuối cùng, cửa mở ra.

Vẫn là bộ áo xanh quần lục, trâm hoa mai, yếu đuối tựa như cây liễu, nhẹ nhàng đi đến trước mặt ta.

“Kim công tử.” Một tiếng sợ hãi, ta nhìn nữ tử trước mặt, một cách lãnh đạm.

Lâm tiểu thư rơi lệ, “Kim công tử, ta là bất đắc dĩ, ta không biết, ta không biết Thẩm Giáp hẳn sẽ đối xử như vậy với người.”

“Kim công tử, tình hình này phải chấm dứt, nếu không ta sẽ chẳng đưa ra hạ sách này, ta sớm đã có người trong lòng, ta không thể phụ hẳn, Thẩm gia ta lại đặc tội không dậy nổi, Kim công tử, người tha thứ cho ta, đại ân đại đức của người, ta kiếp này không cho là báo ứng, sau này nếu ta có thể giúp đỡ, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, Kim công tử.”

Tâm ta, từng chút dần chìm xuống, từ đầu tới cuối, ta chẳng qua chỉ là một vật hi sinh, nàng khi đó lo ta cảm lạnh, chắc hẳn cũng là sợ khi con cờ duy nhất bị bệnh, nàng sẽ vô kế khả thi.

Lâm tiểu thư một mạch rơi lệ, Xương Mân đi tới, lạnh lùng nói:

“Lâm tiểu thư, ta chỉ hỏi một câu, người ngày ấy, vẫn chưa hư thân³, có đúng không?”

Lâm tiểu thư đỏ mặt, khe khẽ gật đầu.

Xương Mân cười, cánh tay dài vung lên, “Không tiễn, Lâm tiểu thư, cửa ở bên kia.”

Lâm tiểu thư sợ hãi ngẩng đầu, lập tức ôm trụ Xương Mân, “Thẩm công tử, ta chỉ là muốn Kim công tử minh bạch, ta cũng có nỗi khổ tâm riêng, ta chỉ muốn nghe Kim công tử nói một câu tha thứ cho ta, như vậy, ta ra đi cũng yên dạ yên lòng.”

Xương Mân quay người, dùng sức bỏ nàng ra.

“Lâm tiểu thư, người tới chẳng qua chỉ là muốn nghe Tại Trung nói một câu tha thứ cho người, để người có thể an tâm trên kinh thành? Lâm tiểu thư, Tại Trung không biết, thế nhưng ta biết, người sắp được gả vào Thôi gia ở kinh thành, rời xa khỏi vùng đất Giang Nam đầy rắc rối này, thế nhưng Tại Trung chỉ có thể sống trong nhà kho nhỏ này với ta hết nửa cuộc đời, Lâm tiểu thư, tâm người thật độc ác.”

Anh anh⁴ khóc.

“Người không cần phải khóc, người cũng có thể đi.” Xương Mân che chắn trước mặt ta.

“Bởi vì người vĩnh viễn cũng không thể nghe thấy Tại Trung nói tha thứ cho người.”

Lâm tiểu thư ngừng khóc, ta không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Xương Mân giống như cái cây, cắm rễ xuống thật sâu trước mặt ta.

“Bởi vì Kim Tại Trung, cũng không thể nói được nữa, bắt đầu từ lúc hắn bị Thẩm Giáp khi dễ ngày đó.” Xương Mân nói ra từng chữ một.

Người, khi nào rời đi, ta không rõ ràng cho lắm, Xương Mân lại bỏ đi xay được, ta ngồi ở một bên, nhìn hắn mang củi lửa từng cái ném vào giữa bếp lò. Đó là cảm của ta, sau khi ta biết được mình không thể nói chuyện, liên tục nộ đập vỡ cây cảm.

Mười bốn tuổi, Kim Tại Trung, không thể nói chuyện, cũng không thể đánh đàn.

(1) Thư hương: nhà dòng dõi Nho học (chỉ người có học)

(2) Thất bộ thành thi: Đi bảy bước làm được một bài thơ.

(3) Hư thân: Mất tr*nh á...>///< (ngại=“” tóa=“”>///< mân=“” mân=“” xao=“” có=“” thể=“” nói=“” lộ=“” liễu=“” như=“” vậy=“” a?!=“”>///<>

(4) Anh anh: Từ tượng thanh.

3. Chương 3: Tâm Tựa Như Đồi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.

Thời gian qua mau, chẳng mấy chốc, năm năm đã trôi qua.

Xương Mân càng lớn càng cao, đôi mắt to tròn, còn sức ăn thì ngày càng khủng bố.

“Tại Trung ca, đệ phải đi mua đồ, có muốn đệ mua hộ cái gì không?”

“Có a, huynh muốn mua cà chua, còn muốn mua thịt bò nữa.” Ta tiểu ý dụ dỗ.

“Nghĩa là buổi tối sẽ có thịt bò nướng để ăn sao?” Xương Mân tươi cười như hoa, “Tại Trung ca huynh thật tốt quá đi, huynh xem đệ hiện tại mập như vậy, nên mỗi ngày đều muốn tắm bổ cho đệ a...”

Ta liếc nó một cái, “Đúng vậy a! Đáp lễ quà tặng của người nào đó năm năm trước bảo rằng huynh không thể nói chuyện, dù sao cũng phải có chút gì đó ngon ngon bồi thường chứ!” Ta cười cười nhìn Xương Mân xấu hổ đứng lên.

“Đệ đi mua đồ.” Xương Mân xách giỏ, ta nhìn tiểu tử kia bước ra ngoài, không ra cái gì cả, lớn lên sao lại đẹp trai như vậy chứ, nó mua thịt bò đều rẻ hơn nhũ mẫu, nhất định là nhà bán thịt bò của tiểu cô nương rất coi trọng nó rồi.

Năm năm trước, bởi vì yếu hầu ta bị la đến khản giọng, mà tạm thời thất thanh.

Lúc đầu đến một tháng sau, ta có thể nói được, mà bởi vì lúc đó Lâm tiểu thư tức giận nói với Xương Mân rằng, ta chỉ là giả bộ câm điếc. Dùng lời của Xương Mân mà nói, kì thực cũng không sai, muốn quan tâm đến ai thì cùng người đó trò chuyện, không muốn quan tâm đến ai thì giả bộ câm điếc.

Đáng tiếc là, trừ Thẩm Xương Mạn và nhũ mẫu của nó ra, ai ta cũng không muốn trò chuyện.

Mà ta cuối cùng, cũng chưa từng tái gặp.

Có người gõ cửa, ta bước ra xem, giật mình kinh động.

Là người của Thẩm phủ đến, nói cho ta biết rằng, Thẩm lão gia bệnh nặng, thỉnh Xương Mân hồi phủ.

Xương Mân trở về biết tin, trái lại rất bình tĩnh, nhưng chỉ ăn có bốn bát cơm, chắc là lấy sinh khí hoá thành sức ăn.

Ăn cơm xong, ta đi lấy trái dưa hấu, cầm một miếng rồi đi quanh sân tìm Xương Mân.

Xương Mân đứng bên cạnh giếng, ta đưa dưa hấu lên. “Xương Mân, không muốn trở về, thì đừng trở về.”

Xương Mân miệng ăn dưa hấu, đối ta mỉm cười.

“Đệ phải đi về.”

“Tại sao?” Ta giật mình, mấy chục năm nay, Xương Mân và nhũ mẫu của nó tuy chỉ sống tại một căn nhà nhỏ bé nhưng cùng Thẩm phủ một chút cũng không hề liên quan, Xương Mân không tham của, cũng không màng danh lợi, nhưng tại sao lại muốn quay về?

“Đệ chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mẫu thân, còn có, Tại Trung, đệ muốn thay huynh báo thù.” Xương Mân quay đầu, vô cùng kiên định nói với ta. Hốc mắt ta, lại có điểm ẩm ướt.

“Xương Mân, cái nơi Thẩm phủ đó, có rất nhiều thị phi, đệ đi sẽ bị làm cho tức muốn chết đó.”

“Chưa nghe mặc lâm đã diệt thanh, ngại gì ngâm khiêu thả từ đi, trúc trưng mũi nhọn hài khinh thắng mã, thủy phạt? Nhất thoa mưa bụi nhâm bình sinh¹.” Xương Mân ngâm thơ, ta khẽ cười, Xương Mân nhẹ ôm bà vai ta, “Huống chi, còn có cơm do Tại Trung ca huynh làm, đệ khỏe vô cùng a...”

Ta liếc nó một cái, “Đệ quay về Thẩm phủ cũng được, một bữa chỉ ăn có bốn chén cơm thôi thì Thẩm phủ cũng đã chẳng nuôi nổi đệ rồi, hay là, đệ ăn cho sập Thẩm phủ luôn đi...”

Ba ngày sau, Thẩm lão gia vì bệnh mà chết, Thẩm lão gia một đời khôn khéo, cuối cùng vẫn không mất đi điều đó, ông đem tài sản chia làm bốn phần, có thể trong lòng ông đã sớm hiểu, khả năng chỉ có Xương Mân, mới có thể bảo trụ được Thẩm phủ.

Ta theo Xương Mân tiến vào Thẩm phủ, mặc dù đây là nơi mà suốt đời ta không muốn bước chân vào.

Chọn một căn phòng yên tĩnh làm nơi ở, Xương Mân sai hạ nhân đi lấy sổ sách.

“Xương Mân, mới vừa tới, có được như vậy hay không?” Ta pha trà vào ấm, rồi đưa cho Xương Mân thông hống.

“Tại Trung, huynh không biết, Thẩm phủ xảy ra rất nhiều chuyện, nếu như không xem sơ qua sổ sách trước, đệ sợ đệ sẽ bị ba con ác lang kia hợp lại lừa đệ.”

Cũng đúng, ta suy nghĩ một chút, tính sổ sách không phải là sở trường của ta, ngón tay ta ngoại trừ đánh đàn, thì trong ngày thường, thực sự đúng là mười ngón không chạm xuân thủy, ta mang đậu phộng tới, bóc ra từng hạt một.

“Nguyên lai Thẩm tứ thiếu gia ở chỗ này uống trà a!”

Trong não có một dây đàn, dường như đột nhiên đứt bung, đậu phộng từ đầu ngón tay liền rớt ra, ta sợ hãi đứng lên, muốn chạy, Xương Mân liền nắm lấy tay ta, ép buộc ta phải đối mặt với người mà ta không muốn đối mặt nhất, Thẩm Giáp.

“Thẩm đại thiếu gia có chuyện gì?”

“Chắc chắn, Thẩm Xương Mân, người dù thế nào cũng nên xưng ta một câu đại ca chứ, thế nào, mẹ người không dạy người sao? Ai nha, ta lại quên mất, người dù có mẹ nuôi dạy cũng như không a.” Thẩm Giáp cười rộ lên.

“Ta làm sao có thể so với ba ca ca chứ, tuy rằng ta sẽ không nói, nhưng chung quy, so với súc sinh miệng chó không mọc được ngà voi, ta còn tốt hơn nhiều.” Xương Mân không nhanh không chậm đáp lại một câu. Thẩm giáp lập tức đỏ bừng mặt.

“Kim Tại Trung?”

Ta cả kinh, không ngờ lại bị nhận ra, là Thẩm Đệ.

“Kim Tại Trung?” Thẩm Giáp đem ta kéo đến trước mặt, Xương Mân cố sức đem ta kéo trở lại. Thẩm Giáp hết sức kinh ngạc mà nhìn ta.

“Kim Tại Trung, người thực sự, càng lớn càng xinh đẹp a.” Thẩm Giáp gần như khen ngợi từ tận đáy lòng, nhìn ta, lại nhìn Xương Mân, rồi đột nhiên phun ra một câu, “Người... Nguyên lai là nhập mặc chi tân² với Thẩm Xương Mân?”

Ta kinh hãi, Xương Mân nổi giận, vung tay áo, đập vỡ tất cả chén trà trên bàn, “Thẩm Giáp, người tái vù nhục Tại Trung một lần, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Ta kéo Xương Mân, một đầu ba, chúng ta không phải là đối thủ.

Thẩm Giáp thoáng bừng tỉnh, chỉ tự nói, “Lại một người, đây là chuyện gì?” rồi nhìn ta, nhưng cũng thu tay lại.

Nặng nề ném sổ sách, Thẩm Giáp dẫn Thẩm Đệ Thẩm Khoa ly khai. Trước khi đi, nói rõ ba sự kiện.

Thứ nhất, cửa tiệm vải bố của Đông thành và Nam thành, giao cho Xương Mân.

Thứ hai, Xương Mân cùng ta, tạm ở Nam viện, ngày thường ăn ở hiển nhiên sẽ có một đội hạ nhân chiếu cố, sau đó nếu như không có chuyện, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Thứ ba, không được đi tới Bắc viện.

Ta từng hỏi Xương Mân, Bắc viện, là nơi nào.

Xương Mân cũng không rõ lắm, nó vội vàng thu xếp cho hai tiệm vải trên phố. Thấm gia vì Thấm lão gia vừa mất, nên suy sụp khá nhiều, liên tiếp không ít khoản buôn bán bị cướp đi, ngay cả khách hàng lớn nhất ngày xưa, cũng bị kinh thành phương Bắc đoạt đi một tiệm vải trên phố.

Xương Mân và ta từng đề cập đến việc này, có người nói là Thấm Giáp trên kinh thành mạo phạm phải tiệm vải trên phố, vì vậy phố vải đó liền phải người đến Giang Nam nghìn dặm xa xôi đoạt lấy khoản buôn bán lớn, Thấm Giáp tức giận vô cùng, không biết đang ngầm chuẩn bị hành động gì.

Lòng ta lưu lại một dự cảm, chẳng lẽ Bắc viện có bí mật?

Giữa tháng bảy, phong cảnh rất đẹp.

Ta dọc theo tiểu lộ, đi bộ tới Bắc viện, lúc còn nhỏ đã ở nơi này khoảng bốn năm, hiển nhiên khinh xa thực lộ³.

Dọc đường không gặp lấy một người, vào viện, thấy mấy người thị nữ đang ngủ gà ngủ gật, không thể vào được cửa chính, đột nhiên nhớ tới gian phòng của Thấm gia đều có xây một cửa sổ rất lớn đằng sau, gần như sắp chạm xuống đất, nói là để chiếu cố lão gia có bệnh hen suyễn, có thể thường thường mở ra thông gió.

Ta chậm rãi bước đến phía sau, quả nhiên không có ai, ta mừng thầm.

Bám vào cửa sổ, nhìn vào bên trong. Hình như không có ai, ta quần lấy cái rèm trên đó, rồi nhảy vào.

Căn phòng rất tối, ta khẽ hướng vào bên trong tìm kiếm, căn phòng dường như có người, ta nhẹ nhàng kéo rèm cửa.

Một đạo bạch quang, đặt ngang trên cổ ta, ta hoảng sợ, lập tức liền thối lui.

Một người, chợt hiện ra ngay trước mặt ta, đôi mắt sưng đỏ, nhưng phiếm lãnh quang, một con dao, trên cổ ta lóe lên tia sáng. Ta thở mạnh, không dám lên tiếng, chỉ vung tay.

Chẳng lúc nào có thể quên được, ta là một người câm, trừ khi đối mặt với Xương Mân.

Chính ta đã đặt chân tại Thấm phủ mà nói lên điều này.

“Người là ai?”

Ta chỉ chỉ cổ họng, vung vung tay, rồi lại chỉ chỉ cây bút mực trên bàn.

Người nọ buông dao xuống, ta bước tới, viết cho hắn xem: ‘Ta không phải là người xấu, ta là thị đồng của Thấm Xương Mân.’

“Thấm Xương Mân, chẳng lẽ là Thấm tứ thiếu gia?” Người nọ kinh hô, đem ta kéo lại.

Ta gật đầu, trong bụng lại âm thầm khen ngợi, đúng là một thiếu niên thanh tú.

Hắn hai tay kéo ta, thành khẩn nhìn ta, “Van cầu người, đưa ta tới gặp hắn, có được hay không?”

Ta chỉ hướng bên ngoài, vung vung tay. Đôi mắt hắn u ám hạ xuống, thiếu niên như vậy, ta rốt cuộc không đành lòng mà đứng lên, cầm lấy cây bút, lần thứ hai viết: ‘Ta lén dẫn hắn tới, có được không?’

Thiếu niên nọ lập tức vui vẻ trở lại, “Được được.” Ánh mắt sáng lên, giống như chú thỏ đang nhấm nháp ngọn cỏ ngon lành.

Ta từ sau cửa sổ lui về, quay lại tìm Xương Mân.

(1) Trích từ bài thơ tên Định Phong Ba, và đây là bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:

Rừng động đùng nghe chuyển lá cành
Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh
Gậy trúc giầy rơm say chênh choáng
Nào ngán
Áo tơ mưa khói mặc bình sinh
Vi vút gió xuân xay chột tỉnh
Hơi lạnh
Đầu non bóng ngả cũng tương nghinh
Ngoảnh lại những nơi tiêu sất trước
Rời bước

Cũng không mưa gió cũng không hanh

Có thể tìm thêm một số bản dịch khác ở đây:

(2) Nhập mặc chi tân: Khách hàng thân thiết (thường dùng trong nghề kỹ nữ).

(3) Khinh xạ thực lộ: Xe nhẹ chạy đường quen.

4. Chương 4: Tâm Tựa Như Đôi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.

“Một nam sinh rất đẹp?” Xương Mân kinh ngạc nhìn ta.

“Đúng vậy, rất thông minh, rất đẹp.” Ta nhấp miệng vào chén trà đã nguội, “Vớ lại, huynh đáp ứng rồi, ngay mai phải dẫn đệ tới đó.”

Xương Mân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Tại sao phải đưa đệ đi?”

“Nam hài kia vừa nghe thấy tên của đệ, thì nhất định phải gặp đệ, Xương Mân, có thể trên người hắn có một bí mật nào đó, vậy chúng ta sẽ được lợi đúng không?” Ta khuyên nó.

Xương Mân nâng trán, hơi trầm tư, “Tại Trung, không phải đệ không muốn đi, mà là đệ nghe nói, chỗ Bắc viện, là nơi mà nữ tử bị Thảm Giáp bắt về đang ở, làm sao lại là nam nhân được? Chẳng lẽ bên trong lại có bầy?”

Nghe xong những lời Xương Mân nói, ta cũng cảm thấy rất kì lạ, thế nhưng... nghĩ đến nam nhân mình đã chạm mặt hôm nay, bộ dạng không hề giống như đang gạt người. Ta nhìn về phía Xương Mân, Xương Mân khẽ dao động, “Không vào hang cọp...” Nó nhìn về phía ta.

Ta khẽ cười, không bước tiếp, chỉ xoay người lấy lại chén trà, “Buổi tối muốn ăn gì?”

Xương Mân lập tức biến thành bộ dạng mèo con nũng nịu, một phát đem ta ôm vào lòng, “Tại Trung ca, huynh luôn đối đệ tốt nhất.” Dứt lời liền ha ha cười đầy vui vẻ. Ta giả vờ dùng sức đánh đánh nó, cũng nhin không được mà cười theo.

Đây là Xương Mân, Thảm Xương Mân độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, là người duy nhất có thể khiến ta không thể giả bộ làm kẻ câm, là người duy nhất có thể khiến ta mỉm cười vui vẻ.

Đang nghĩ ngợi, Xương Mân đột nhiên dùng sức lắc tay ta, ta lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn người cao hơn ta một cái đầu, vẻ mặt đầy nghiêm nghị, rồi đối ta hỏi:

“Tại Trung ca, cái nam nhân kia trông có đẹp không? Có đẹp hơn đệ không?”

Ta ngạc nhiên, sau đó bật cười, đẩy Xương Mân ra, đúng là đứa ngốc mà.

“Có, so với Thẩm tứ thiếu gia đệ còn xinh đẹp hơn nhiều!”

Sau một hồi không thấy người phía sau lên lên tiếng, ta thấy có điểm kỳ quái, liền quay đầu lại nhìn, Xương Mân rầu rĩ ngồi uống trà, trong lòng ta chợt cảm thấy không vui mà đứng lên, dường như ưu sầu của nó cũng lan đến gần ta rồi.

Ta ngồi đối diện Xương Mân, nhìn nó, “Giận rồi sao?”

“Không có.”

Ta khẽ cười, “Xương Mân ngốc, nam hài tử kia, dù có xinh đẹp hơn đệ, nhưng có một điểm mãi mãi không thể bì kịp Xương Mân đệ!”

“Là điểm gì?” Xương Mân lập tức lấy lại tinh thần, vẻ mặt đầy hứng thú.

“Chính là sức ăn của hần, cũng không bằng một nửa Xương Mân đệ a!”

Ngày thứ hai, ta đúng hẹn dẫn Xương Mân đi gặp nam hài tử kia.

Quả nhiên, đó là một câu chuyện xưa thật là xưa.

Hơn nữa, còn là một câu chuyện xưa rất êm tai.

Hần là Kim Tuấn Tú, đến từ kinh thành.

Hần có một ái nhân, Tuấn Tú cũng không nói ra tên của người đó, đôi mắt ánh lên một tia sáng, lại khiến ta một trận mơ màng.

Ái nhân của hần, cũng là một người nam nhân.

‘Thiên Chức’ của kinh thành, có thể được mệnh danh là phố vải lớn nhất nước, cũng là lúc này đây, cướp đi sinh ý của cửa hàng chúng ta.

Kim Tuấn Tú, là đến từ Thiên Chức.

Từ miệng Kim Tuấn Tú, chúng ta mới biết được toàn bộ ngọn nguồn này.

Ta giương mắt mà nghe, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Xương Mân, đồng thời còn phải cẩn thận, nghìn vạn lần không thể thốt ra điều thất ý, nếu không sẽ bại lộ sự thật rằng ta có thể nói chuyện.

Cho dù nói như thế nào, Kim Tuấn Tú là địch hay bạn, đối với ta vẫn còn là một điều bí ẩn.

Xương Mân khẽ lần mò túi áo, nhìn Tuấn Tú, Tuấn Tú lại lộ vẻ nôn nóng, gắt gao kéo lấy tay của Xương Mân: “Thẩm tứ thiếu gia, ta từ trong miệng thị nữ nghe nói rằng, ngươi là một người rất quang minh chính đại, ngươi bỏ qua cho ta, ta sẽ đáp ứng ngươi, khi nào trở lại sẽ không để Thiên Chức lại đoạt lấy phần sinh ý của Thẩm gia, thế nào?”

Xương Mân hai tay bình ổn đặt lên bàn, “Kim công tử, ta cũng muốn giúp ngươi, nhưng thể lực của ta vẫn còn chưa đủ, ngươi muốn ta làm thế nào mới giúp được ngươi đây?”

“Tặng ta tiền bạc, tặng ta ngựa tốt, để ta đi.” Tuấn Tú hai tay chống lên bàn, thẳng thắn nói.

Xương Mân đứng dậy, xoay người nói, “Kim công tử, yêu cầu của ngươi, cho phép ta về suy nghĩ một chút,” Xương Mân chậm rãi bước đến trước mặt Tuấn Tú, “Gần đây có một khách hàng lớn ở phương Bắc, nên mấy ngày sau, có lẽ ta sẽ rất bận bịu.” Dứt lời, Xương Mân tinh tế quan sát Tuấn Tú.

Tuấn Tú ngẩng đầu, ánh mắt thanh lãnh², có điểm u buồn, ta rút cuộc lại cảm thấy không nỡ.

Xương Mân chỉ vào ta, “Đây là Tại Trung, thư đồng³ của ta.”

“Ta gặp rồi, ngày hôm qua đã đắc tội không ít, thỉnh Thẩm thiếu gia hãy bỏ qua cho.”

Xương Mân lại mỉm cười, Xương Mân hôm nay, ta không tài nào đoán nổi.

“Không sao, người nếu như có thể khiến Tại Trung nói được, ta còn muốn trọng trọng tạ ơn người!”

“Thực sự,” Tuấn Tú trong mắt lóe lên một tia sáng, “có đúng là nếu ta khiến Tại Trung nói được, người có thể thả ta đi?”

Ta không khỏi cúi đầu nhin cười, Kim Tuấn Tú, hoặc là người thực sự là một kẻ ngây thơ ngu ngốc, hoặc là người diễn kịch quá công phu, có phần quá mức cao thâm.

Xương Mân cười rộ lên, “Việc này có hơi khó khăn a, ha ha.”

Ly khai Bắc viện, trở về gian phòng, ta mới hỏi Xương Mân.

“Xương Mân, hôm nay đối Tuấn Tú, đệ có điểm không khách khí?”

Xương Mân trong mồm nhai bánh hoa quế, ta đưa lên trà nóng, nó liền uống lấy hai ngụm lớn, đối ta xua xua tay, “Huynh không hiểu đâu. Tại Trung.”

Ta có điểm tức giận, “Huynh không hiểu cái gì? Có đúng là đệ còn đang bức bối vì lời nói hôm qua của huynh hay không? Đó chỉ là đùa mà thôi!”

Xương Mân nhìn ta, tràn đầy bất đắc dĩ, “Tại Trung, gần đây có một khách hàng lớn, ngày mai, Thẩm phủ muốn thiết yến chiêu đãi, đệ và đại ca sẽ phải tranh đoạt phần sinh ý đó, hiện tại, đệ không thể để lộ bất cứ điều gì. Kim Tuấn Tú hẳn cho dù là nhi tử của lão hoàng đế, đệ cũng phải chờ đến khi khoản buôn bán đó kết thúc mới có thể dính líu vào.”

Đôi mắt ta chợt sáng lên, “Xương Mân, huynh có thể giúp hay không?”

“Có, đệ đang muốn cùng huynh nói đây.”

Ngày thứ hai, Thẩm phủ giăng đèn kết hoa, nghênh tiếp khách quý từ phương Bắc đến.

Một cái kiệu mềm mại, đi đến trước cửa, Thẩm Giáp ra nghênh đón đầu tiên.

“Thẩm Giáp cung nghênh Lý công công. Lý công công giá lâm tề xá, Thẩm phủ bất thịnh vinh hạnh.”

Nguyên lai là vải dệt trong cung thường do chính đại thái giám Lý công công tuyển chọn, ta ngẫm xả giận, Thẩm Giáp chú ý đến từng chi tiết như vậy vì cũng biết rằng đây thực sự là một phương pháp để kiếm tiền. Thảo nào Xương Mân cũng muốn đoạt lấy.

Nghênh tiếp vào trong phủ, chén rượu giao thoa, ta ôm cầm, từ phía sau hướng về phía trước viện mà chạy đi.

Xương Mân biết được vị Lý công công này rất thích thanh âm của cầm sắt, liền mời ta lên khảy một bản, nhằm lấy lòng Lý công công.

Ta không muốn để Xương Mân phải khó xử, rốt cuộc đành phải cầm chiếc đàn cổ đã vứt bỏ mấy năm lên.

Vội vàng chạy qua viện, trước đình lại có bốn vị đại hán đứng ngang nhiên tại đó.

Ta cả kinh, suýt nữa té ngã, bốn người đó vây quanh ta, rồi một người trông như thủ lĩnh một phát đoạt lấy cầm ta, ném xuống đất, cây cầm liền gãy thành hai nửa. Ta cuống quýt thối lui về phía sau, không dám lên tiếng,

“Thẩm Xương Mân thực sự là nham hiểm a.” Thẩm Khoa từ phía sau bóng râm đi tới, “Ca ca nói quả không sai, nhi tử của ả tiện nữ kia quả nhiên cũng là tâm cơ ma quỷ, Kim Tại Trung, người vì tiểu tình nhân của người, đúng là cái gì cũng chịu làm a!”

Ta tức giận đi tới đánh cho hắn một cú, Thẩm Khoa tránh né không kịp, miếng cường ắn của ta một chưởng.

“Hỗn đản,” Thẩm Khoa muốn xông lên đánh ta, Thẩm Đệ lại đột nhiên từ phía trước chạy tới.

“Tam đệ, còn không mau đi đi, thế nào lại còn chưa đến nữa?” Thấy ta, Thẩm Đệ không nói gì, một phát lôi Thẩm Khoa đi, trước khi đi, Thẩm Khoa hung tợn đối bốn người hán tử bảo:

“Bắt hắn lại cho ta, ta cho các người tùy ý giải quyết.”

Ta đột nhiên có điểm sợ, cảnh sắc năm năm trước chợt hiện lên trong đầu.

Không có đường thoát, chỉ có thể từng bước thối lui về phía sau.

Mắt thấy một bàn tay to hướng về phía ta, ta liền cúi xuống mặt đất nhặt lên một mảnh cầm bị gãy, nhắm mắt lại, cố sức ném đi.

Không có thanh âm gì.

Ta cẩn thận mở một mắt, lại bị cảnh sắc trước mắt làm cho hoảng sợ.

Bốn người, đều ‘ngũ thể đầu địa’ ngã trên mặt đất.

Mà trước mặt ta, là một đại nam nhân đang ngồi xồm ỏi xoa đầu. Bên cạnh là miếng cầm gãy mà vừa nãy ta đã ném đi.

Ta vội vàng chạy tới, không thể nói xin lỗi, chỉ có thể luống cuống giúp y nhu nhu đầu.

Không hề báo trước, người nọ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt ta.

Trong nháy mắt, ta cảm thấy chính mình như bị mảnh gỗ đánh trúng, tay của ta dừng trên đầu y, ngay người nhìn chăm chăm vào y.

Đây là thế nào, một đôi mắt, dường như muốn hút đi hồn phách của ta.

Ta còn đang ngây người, một bàn tay đem tay ta đang đặt trên đầu y, nhẹ nhàng nắm lấy.

Tay kia, vòng đến sau lưng ta, rồi chậm rãi nâng ta lên.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, vội vàng cố gắng đứng dậy. Khuôn mặt đã có điểm ửng đỏ.

“Người không sao chứ?” Chủ nhân của thanh âm này lo lắng hỏi ta.

Ta cố sức lắc đầu, không dám nhìn y, chỉ chỉ vào bốn kẻ đang nằm trên mặt đất, lại chỉ vào ta, rồi đối y chấp tay.

Y hiển nhiên có điểm mờ mịt, không rõ ý tứ của ta cho lắm. Suy nghĩ một chút, mới phản ứng trở lại.

“À, ta chỉ là gặp chuyện bất bình, thấy bốn đại hán khi dễ một người như ngươi. Nhưng mà công tử, sức lực của ngươi cũng không nhỏ a, một khối mộc bản như vậy, đánh người rất đau đấy.” Y sờ sờ đầu, vô tội nhìn ta.

Ta xấu hổ đứng lên, quay đầu. Y cười cười, “Ta chỉ nói đùa thôi. Công tử, ngươi vội vàng như thế, là muốn đi đâu a?”

Đột nhiên nhớ tới chuyện của Xương Mân, ta khẽ kinh hô một tiếng, lại nhìn cây cầm, căn bản không có biện pháp để gãy đàn.

“Tại Trung, ngươi thế nào còn không đi a?” Đột nhiên lại thấy Xương Mân chạy tới. Thấy người lạ, Xương Mân cũng dừng chân.

Ta chỉ chỉ cây cầm, lại chỉ chỉ bốn đại hán, liên tục xua tay. Xương Mân cũng có chút chóng mặt, chỉ nắm lấy tay ta rồi dẫn đi, bước nhanh về phía bữa tiệc đằng kia.

Ta quay đầu lại, nhìn người nọ dưới ánh trăng, muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ vờ tay vẩy vẩy.

Đến nội đường, ta bị Xương Mân kéo vào sau tấm rèm vải.

“Sao vậy?” Xương Mân trông vô cùng cấp thiết.

“Không có gì, Thảm Giáp xem ra không muốn huynh có thể bước lên gãy đàn, may là có người cứu huynh.”

“Vậy còn cầm của huynh thì sao?”

“Bị đập gãy rồi.” Ta bất đắc dĩ trả lời.

Xương Mân có chút chán nản, nhưng lại lập tức vỗ vỗ ta, “Tại Trung ca, huynh không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Xin lỗi, Xương Mân, huynh không thể giúp đệ được rồi.” Ta cảm thấy rất đau lòng.

Xương Mân nhẹ nhàng vòng qua ta, “Đi ra ngoài thôi, huynh ở bên cạnh đệ, đệ mới có thể yên tâm được.”

Ta gật đầu, cùng Xương Mân đi vào chính thất.

Lý công công mắt tinh, nhìn thấy người mới là ta đang ngồi xuống.

“Thẩm công tử, người công tử mới tới này, là ai a?” Lý công công nâng chén rượu lên, bình tĩnh nhìn ta.

Xương Mân liền đáp: “Bẩm công công, vị này chính là Kim Tại Trung, là một tiểu cầm đồng, chín tuổi năm đó được xưng là thần đồng cầm giới Giang Nam, nguyên bản, là muốn diễn tấu một khúc cho công công nghe.”

“Vậy tại sao hiện tại lại không tấu?” Lý công công thanh âm sắc nhọn, ta nghe lại có điểm nổi da gà.

Xương Mân trừng mắt nhìn chỗ ngồi của Thẩm Giáp, hơi âm hiểm cười, “Tiếc là, có một người không hiểu chuyện, không cẩn thận làm gãy cầm khiến cho Kim công tử vô pháp thi triển sở trường a.”

Lý công công buông chén rượu, dư quang khẽ đảo qua Thẩm gia tam huynh đệ, cười cười, “Lão phu, tại không có phúc a.”

Ta đứng dậy bồi lễ. Đột nhiên, một thanh âm nam nhân từ phía sau gian phòng truyền đến.

“Cũng không chắc a.”

(1) Sinh ý: Việc làm ăn.

(2) Thanh lãnh: Trong trẻo nhưng lạnh lùng.

(3) Thư đồng: Người hầu hạ đèn sách.

(4) Ngủ thế đầu địa: Đầu rạp xuống đất.

5. Chương 5: Tâm Tựa Như Đôi Tơ Lưới Kết Thành Nghìn Nghìn Nút Thắt, Đêm Qua Đi, Khung Cửa Phía Đông Chưa Sáng, Cô Đơn Tắt Đèn.

Lại là y.

Dáng người cao lớn, mày kiếm dày rậm, bạch ngoại sam, hắc sắc đai lưng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua toàn bộ căn phòng, dừng lại trên người ta, đột nhiên lại trở nên đặc biệt ấm áp. Tay y có cầm một cây cổ cầm, vừa chạm vào nó, ta lại một lần kinh ngạc đến ngây người, không kim lòng nổi mà đứng lên.

Đó là...

Thuở nhỏ học cầm, lão sư thường xuyên dùng khẩu khí hết sức hâm mộ mà nói rằng, có một cây cổ cầm trước đây được loan truyền rằng chất liệu vô cùng tốt, đương nhiên không cần bàn cãi, còn nghe nói rằng, cây cầm đó như có linh tính, nếu như gặp phải cầm nhân thích hợp, quả thật là cầm sát tương hợp, như vào chỗ không người a.

Cây cầm ấy được lão sư nói đến hơn một nghìn lần, mà lúc này, đang lẳng lặng nằm yên trong lòng người nọ. Không hề sai.

Mà y, đang hướng ta bước tới.

“Tại Trung, cho người.” Y cười cười, đem cầm đặt ngay trước mặt ta.

Ta ngạc nhiên đến mức quên cả việc thở, chỉ nhìn y, mục quang như thủy, ta có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó len lỏi một thứ gì đó ấm áp lạ thường.

Khóe miệng ta, chậm rãi cong lên, đáp lại cho y một nụ cười thật tươi.

Tiếp nhận cầm, ta trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới chính giữa, phát tay áo, ta buông cầm.

Đầu ngón tay khẽ chạm vào dây cầm, có loại cảm giác khác lạ.

Không phải là đến từ cầm, mà đến từ phía sau, ta có thể cảm nhận được một ánh mắt, đặc biệt nóng rực.

Trở lại gian phòng, ta vẫn lầm tưởng đó chính là một giấc mơ.

Xương Mân bước tới, kéo ta, “Tại Trung, huynh có biết ngày hôm nay huynh đã làm cái gì không, người kia là ai?”

Là ai? Ta lắc đầu, khóe miệng lại một lần nữa cong lên.

“Tại Trung.” Xương Mân lay lay ta, bắt đắ dĩ đến tột độ.

Ta lấy lại tinh thần, “Xin lỗi, Xương Mân, có thể gãy được cây cầm ấy, huynh chết cũng không hối tiếc.”

“Đơn giản như vậy thôi sao?” Xương Mân nhìn ta, ta nhìn đôi mắt trong veo của nó, lại có điểm hoảng sợ. Xoay người đi. Không đáp lời, chỉ lẳng lặng nhấp một ngụm trà nóng.

“Đi ngủ đi, huynh mệt rồi, Xương Mân.” Ta tự mình đi vào gian phòng, đóng cửa lại. Toàn thân vẫn mặc y phục mà nằm phịch xuống giường.

Ta hôm nay, có điểm không bình thường.

Đầu óc chậm rãi suy nghĩ, mới một điểm một điểm cảm thấy bất thường.

Một người nam nhân lần đầu gặp mặt, thế nào lại làm lòng ta rối loạn, tựa như một tiểu nữ sinh.

Chờ một chút, ta bật người đứng dậy.

Thế nào lại... như một tiểu nữ sinh?

Lần này, là thực sự không thể ngủ được. Thẳng thắn đi ra ngoài một chút.

Ta cứ đi không chủ đích, nhưng không ngờ rằng, ta lại nhìn thấy y.

Ta ngẩn ngơ ở nơi nào, nhìn dưới ánh trăng, y hướng ta bước tới.

“Tại Trung, ngươi ngủ không được?”

Thế nào lại khéo như vậy, một lần, lại một lần nữa, để ta gặp mặt người kia.

Y dường như nhìn thấu tâm tư của ta, đối ta cười cười, “Ta là ở chỗ này chờ ngươi, muốn thử vận khí của mình, không nghĩ tới rằng, thực sự sẽ gặp được ngươi.” Y dùng tay áo phủi đi bụi bặm trên chiếc ghế đá. “Ngồi đi, Tại Trung.”

Ta ngồi xuống, chỉ vào y, đôi mắt hơi mở to.

Hắn tỉ mỉ nhìn mỗi một động tác của ta, “Ngươi là hỏi ta, ta là ai sao?”

Ta gật đầu.

Y nghiêm túc đứng dậy, nhìn vào mắt ta, nói từng chút một.

“Ta là Trịnh Duẫn Hạo,... Ngươi phải nhớ cho thật kĩ đấy, Kim Tại Trung.”

Trịnh Duẫn Hạo, ta trong lòng nhắm đi nhắm lại.

Y nhìn bộ dạng cúi đầu của ta, khẽ mỉm cười, kéo lấy tay ta, chậm rãi, trong lòng bàn tay ta, từng nét từng nét viết xuống,

Trịnh, Duẫn, Hạo.

Đầu ngón tay có điểm thô, nét họa ở lòng bàn tay có điểm ngứa, ta nở nụ cười.

Y nhìn ta, không duyên cớ nói một câu, “Tại Trung, người cười trông thật xinh đẹp.”

Ta xấu hổ đứng lên, nắm lấy tay y kéo tới, từng nét từng nét, cũng viết xuống tên ta.

Kim, Tại, Trung.

Ngón tay ta có điểm cố sức, thật muốn như vậy mà từng nét từng nét viết xuống mãi mãi, mãi mãi viết vào lòng y.

Người tới làm cái gì? Ta tại lòng bàn tay y, viết xuống.

“Ta là hộ vệ của Lý công công.” Y thành thật nói.

Bây giờ ta đã hiểu rõ, chẳng trách võ công y lại thâm cao như vậy. Tái viết: Tại sao hôm qua hạ kiệu không thấy người?

Y nhìn xung quanh, thần bí ghé sát vào tai ta, nhỏ giọng nói, “Ta là người bảo hộ bí mật của hần. đừng nói cho kẻ khác biết.” Nói xong, y đối ta nháy nháy mắt.

Ta liền cười rộ lên, trọng trọng gật đầu.

Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, “Đêm khuya, rất lạnh, Tại Trung, quay về ngủ đi, ta cũng phải đi xem công công nữa.”

Ta đứng dậy, y nhìn nhìn bốn hướng, “Tại Trung, đây là đâu a, ta có điểm không phân rõ phương hướng.”

Ta chỉ hướng Bắc, dùng khẩu hình nói cho y. Y gật đầu, “Ta đưa người quay về.”

Đi đến trước cửa, ta xoay người lại, ý bảo y có thể đi về.

Y lùi xuống từng bước, nhìn ta, tựa hồ có chuyện muốn nói.

Ta nhìn ra, liền trì trệ không chịu đi vào, chỉ đứng nhìn y.

Y đá đá mấy cục đá nhỏ, ngẩng đầu, hỏi ta.

“Tại Trung, ngày mai ta có thể đến tìm người không?”

Một câu như vậy mà cũng phải suy nghĩ thật lâu, ta nheo mắt nhìn y, nhưng vẫn gật đầu.

Y rất cao hứng, hai bàn tay chà xát tới lui, “Tại Trung, ngày mai ta có thời gian sẽ đến thăm người.”

Ta nhìn bóng lưng của hần dần rời đi, đẩy cửa ra, chuẩn bị đi ngủ.

Sau lưng ta, một chùm chúc quang2 đột nhiên bùng sáng, ta kinh hãi quay đầu lại, chạm thẳng vào cặp mắt kia.

“Huynh vừa đi đâu?” Xương Mân nhìn ta.

“Không ngủ được, đi ra ngoài thông gió.” Ta hơi hợt, cầm kiện ngoại y choàng vào.

“Người kia, là ai?”

“Trịnh Duẫn Hạo, hộ vệ của Lý công công.” Ta ngồi đối diện Xương Mân, “Xương Mân, đây là một cơ hội tốt, chúng ta có thể thỉnh hần giúp đỡ, đem khoản buôn bán đoạt lấy.”

“Nhưng giúp đỡ một cách đơn giản như vậy, Tại Trung ca, huynh đêm nay thực sự không bình thường. Huynh, không phải là thích người kia chứ?” Xương Mân ẩn ý cẩn thận thăm dò.

Ta cả kinh, lập tức trả lời “Không có.” Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính mình cũng cảm thấy thật giấu đầu lòi đuôi, liền xoay người, không chịu lên tiếng. Nhất thời, cả hai đều im lặng.

“Ngày mai, huynh đi thăm cái người tên Kim Tuấn Tú, đệ đi gặp Lý công công, không còn sớm nữa rồi, Tại Trung ca, mau ngủ đi.”

Ta đứng dậy tiến Xương Mân đến trước cửa, nhẹ giọng nói, “Xương Mân, không cần lo lắng cho huynh, huynh tự có chừng mực.”

Xương Mân không quay đầu lại, chỉ mở cửa, rồi thở dài.

“Ca, huynh là người luôn luôn có chừng mực, trước khi gặp gỡ Lâm tiểu thư, cũng vậy.”

Dứt lời, nó không hề quay đầu lại mà liền ly khai, khoảng không chỉ còn một mình ta, bắt đầu cưỡi bộ.

Đêm qua đi, khung cửa sổ phía Đông chưa sáng, cô đơn tắt đèn.

Ta mặc y phục, một đêm không ngủ, lời Xương Mân nói cứ vang vọng mãi bên tai, từ lần này đến lần khác.

Ta xách điểm tâm đi gặp Tuấn Tú, từ sau cửa sổ nhảy vào trong, cư nhiên có người đang chải đầu cho hắn, ta bị làm cho hoảng sợ, trốn cũng không kịp.

Tuấn Tú vội vàng kéo ta trở lại, “Không sao, Tại Trung, đây là một người thị nữ tốt, nàng vẫn luôn chiều cổ ta. Nàng sẽ không nói đâu, đúng không, Liên nhi.”

Tiểu cô nương được gọi là Liên nhi liền gật đầu, “Ta sẽ không nói, Kim công tử lần trước kê cho ta một đơn thuốc, đã cứu phụ thân một mạng, ta nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ Kim công tử, sẽ không nói điều này ra ngoài,” Liên nhi liền tục xua tay, ta mới an lòng, đem điểm tâm đưa cho Liên nhi, Liên nhi bước xuống dọn mâm, Tuấn Tú kéo lấy tay ta, rồi ngồi xuống.

Ta cầm bút lên viết: Tuấn Tú, Xương Mân gần đây rất bận, nên bảo ta tới gặp ngươi.

“Ta biết, các người nhất định sẽ giúp ta.” Tuấn Tú hưng phấn nhảy lên, ta nhìn thân ảnh của hắn, nghĩ thầm, cái nam nhân kia, nhất định là bởi vì sự ngây thơ hồn nhiên của Tuấn Tú nên mới yêu hắn.

Liên nhi mang trà bánh lên. Ta tinh tế ngửi ngửi, thơm quá. Đây là hương gì vậy?

Tuấn Tú nhét miếng bánh ngọt vào ăn, ta viết rồi đưa cho hắn: Người nghĩ người kia như thế nào?

Tuấn Tú lộ ra sắc tươi cười đầy hạnh phúc, kéo ta qua,

“Tại Trung, hắn là người tốt nhất trên thế giới này, hắn cao to anh tuấn, khí chất phi phàm, hắn văn võ song toàn, lại có thể buôn bán, hắn đối người hòa khí, hòa khí đến mức không thể thương tổn bất luận kẻ nào.” Tuấn Tú thao thao bất tuyệt nói.

Trong lòng ta, lại hiện lên thân ảnh của Trịnh Duẫn Hạo, cũng cao to anh tuấn, cũng văn võ song toàn, cũng hòa khí thiện lương.... Khóe miệng ta khẽ cong lên, một tia tiểu ý liền lộ ra.

“Nói chung,” Tuấn Tú uống một ngụm trà, hạ định nghĩa. “Hắn là cuộc đời của ta, là báu vật tuyệt vô cận hữu³.”

Ly khai Tuấn Tú tại nơi đó, trong đầu vẫn còn vang vọng câu nói kia của hắn.

Báu vật tuyệt vô cận hữu.

“Tại Trung, ngươi đi đâu vậy, ta chờ ngươi suốt.” Vừa ngẩng đầu, liền đối mặt với bộ dạng và vẻ mặt đầy ủy khuất của Trịnh Duẫn Hạo.

Ta muốn cười, câu nói của Xương Mân, đột nhiên lại vang lên bên tai.... Lâm tiểu thư... Lâm tiểu thư...

Ta miễn cưỡng đem nụ cười nhin xuống, nhàn nhạt cúi đầu, đẩy cửa ra, thỉnh y đi vào.

“Tại Trung, đây là phòng của ngươi?” Duẫn Hạo hiếu kỳ nhìn ta, rồi ngồi xuống.

Ta rót chén trà đưa cho y, lại vì tâm loạn mà cầm không được chén trà. Y nhìn ta, đưa tay tiếp nhận, lại dễ dàng đem ta kéo lại, “Tại Trung, ngươi lạnh sao? Có phải bị nhiễm phong hàn không?” Nói, tay kia liền sờ lên trán ta.

Ta gượng gạo rút tay ra, y vẽ mặt kinh ngạc, ta cũng cảm thấy có điểm quá đáng, chỉ xua xua tay, rồi ngồi xuống.

Nhất thời, bầu không khí liền trở nên im lặng, y chậm rãi uống trà, lẳng lặng quan sát ta.

Y không biết, tâm ta, trăm lần nghĩ ngợi, càng luẩn quẩn, càng mơ hồ.

Trịnh Duẫn Hạo, Trịnh Duẫn Hạo.

“Tại Trung, người... ghét ta?” Duẫn Hạo cúi đầu nói,

Làm sao có khả năng được, ta nhìn y, chỉ lắc đầu, đột nhiên có điểm ủy khuất, lại cúi đầu, không lên tiếng.

Y bước đến trước mặt ta, ngồi xổm xuống rồi nhìn ta, “Tại Trung, có phải ta đã làm người sợ không?”

Đột nhiên, từng giọt lệ liền trào ra, chính ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng trong lòng lại vô cùng chua xót và khó chịu.

Duẫn Hạo hiển nhiên tay chân luống cuống, nâng tay áo lau nước mắt cho ta,

“Đừng đừng, Tại Trung, người chán ghét ta, ta sẽ lập tức đi ngay, ta sẽ lập tức đi ngay.” Nói xong, y liền đứng dậy, muốn lỵ khai.

Ta một bả kéo trụ lấy tay áo của y, càng khóc ác hơn,

“Không nên.” Ta cúi đầu khóc.

Duẫn Hạo đột nhiên bình tĩnh trở lại, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt ta, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của ta lên.

“Tại Trung, người đang cùng ta trò chuyện sao? Người đang cùng ta trò chuyện sao?”

Ta trọng trọng gật đầu.

Xin lỗi, Xương Mân, cho dù lại một lần nữa bị lừa gạt, lại một lần nữa đụng tới đầu rơi máu chảy. Cũng cho ta đánh cược thêm một lần nữa nhé.

Nói cách khác, ta không cam lòng.

Trịnh Duẫn Hạo, người là sinh mệnh cuối cùng của ta.

(1) Mục quang: Ánh mắt.

(2) Chúc quang: Ánh sáng của nến, đuốc, đèn cây.

(3) Tuyệt vô cận hữu: Hiếm có, có một không hai.

6. Chương 6: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 1

Khi Xương Mân trở về, thấy ta cùng Duẫn Hạo nói chuyện phiếm, hình như lúc đó kẻ bị hù là quái vật từ ngoài không gian trở về của ta.

Duẫn Hạo giải thích như vậy làm cho Xương Mân rất vui mừng, cũng không có hoài nghi.

Ta giới thiệu Duẫn Hạo với Xương Mân, Xương Mân vẻ mặt bình tĩnh, còn thỉnh Duẫn Hạo lưu lại uống rượu.

Đóng cửa, ta chờ Xương Mân nổi giận.

Ai ngờ nó chỉ lẳng lặng nhìn ta, “Tại Trung ca, huynh, muốn được rồi.”

Đôi mắt ta liền nóng lên, kéo Xương Mân qua.

“Xương Mân, huynh không hiểu vì sao, lần đầu tiên mắt nhìn thấy Duẩn Hạo, liền cảm thấy vạn phần vui vẻ.”

“Vậy là có ý gì?” Xương Mân khó hiểu.

“Tựa như... Tựa như thấy một người rất quen thuộc, có thể yên tâm dựa vào hắn, hắn luôn âm áp, là người có thể khiến huynh tin tưởng.” Ta chậm rãi suy nghĩ, chậm rãi nói ra.

“Giống như... Giống như mùa đông giá lạnh, thấy một nồi thịt bò củ cải, có đúng không?” Xương Mân nghiêng đầu.

Ta “phụt” một tiếng rồi bật cười, trong đầu hiện lên bộ dạng Trịnh Duẩn Hạo trong nồi thịt bò củ cải. Vỗ vỗ đầu Xương Mân, sủng nịch vô hạn,

“Xương Mân, huynh chỉ biết đệ sẽ hiểu.” Ta nhin cười, nghiêm túc nói.

Xương Mân xoay người, “Tại Trung ca, nếu như huynh có thể làm một châu mỹ thực, đệ nghĩ, đệ sẽ hiểu tốt hơn...”

Ban đêm, ta ngủ không được, đột nhiên muốn đi nhìn Kim Tuấn Tú.

Ta nghĩ hắn, vì cái gì, lại yêu một người nam nhân?

Ban đêm Liên nhi canh gác, ta từ cổng chính đi vào, Tuấn Tú ngồi phía trước khung cửa sổ, ngây người.

Gió nhẹ nhàng thổi bay tóc hắn, một cảnh tượng vô cùng đẹp. Ta cũng ngẩn người một hồi lâu.

Ta bước tới, ngồi bên cạnh hắn, hắn lấy lại tinh thần, “Tại Trung, sao ngươi lại tới đây?”

Ta không nói lời nào, chỉ lên bầu trời đầy sao.

Tuấn Tú theo đầu ngón tay của ta nhìn tới, “Tại Trung, ta rất nhớ hắn, mùa hè trước kia, phương Bắc nóng bức, ta đều cùng hắn ngồi dưới giàn nho nói chuyện phiếm tính toán sổ sách, hắn luôn luôn khi dễ ta, ta lúc ban đầu, hảo đáng ghét hắn.”

Sau đó, ta nhìn Tuấn Tú, để hắn nói xong.

“Sau này ta mới phát hiện, kỳ thực ta là thích hắn, ta Kim Tuấn Tú là người tâm cao khí ngạo như vậy, từ trước đến nay chưa từng bị người khác trêu chọc, cũng chỉ có hắn, mới khiến ta cam tâm tình nguyện làm ra vẻ ngu ngốc, cùng hắn chơi những trò chơi nhằm chán như vậy.” Tuấn Tú mếu máo, khuôn mặt lộ ra vẻ uly khuất, ta không khỏi cười rộ lên.

Tuấn Tú xoay mặt nhìn ta, “Tại Trung, ngươi cười trông thật xinh đẹp, có người nào đã nói như vậy chưa?”

Lòng ta khẽ động, cái thanh âm âm áp kia, lại trong đầu ta vang lên.

Ta không muốn thừa nhận, nhưng cái khoé miệng cong lên đã bán đứng ta, Tuấn Tú “khục” một tiếng, nhìn ta cười đầy cổ quái, “Là cô nương nhà ai khiến Kim Tại Trung của chúng ta thấy vừa ý vậy a?” Nói xong liền hướng ta nhích vào, huých huých ta, “Tại Trung, là ai?”

Ta nhìn Tuấn Tú, đột nhiên không muốn nói dối, ta mở miệng.

“Là một nam nhân, Tuấn Tú.”

Về mặt của Tuấn Tú, cùng Xương Mân hợp lại, rất giống như gắp quỳ...

“Kim~~ Kim Tại Trung~~ Ngươi... Ngươi đang nói?”

“Nếu như ngươi nghe không hiểu, chúng ta đây tựa hồ không phải nhân loại?” Ta vuốt vuốt tay, nhàn nhàn nhìn hắn.

Tuấn Tú ngừng lại nhìn ta một hồi lâu, rồi đột nhiên nhào tới phía trước:

“Ngươi còn nói~~ Ngươi còn nói, ngươi cũng yêu một người nam nhân?”

Tuấn Tú cần một thời gian rất lâu, mới tiêu hoá hết hai sự thật này.

Đương nhiên, ta không thể nói cho hắn, ta vốn có thể nói chuyện.

Cứ để việc này, trở thành bí mật của ta và Xương Mân đi.

“Tại Trung, đó là người như thế nào?”

“Hắn a!” Ta có điểm nghèo nàn ngôn từ, “Ta cũng không dám khẳng định, hắn có thích ta hay không?”

“Ân?” Tuần Tú mở to mắt nhìn ta, “Như thế a, vậy không bằng...” Hắn đối ta ngoắc ngoắc ngón út, ta ngoan ngoãn tiến lại gần...

“Như thế a, như thế có được không?” Ta nghe xong xấu hổ đứng dậy, Tuần Tú lại không cho là đúng.

“Tuyệt đối hiệu nghiệm, ta trước đây chính là như vậy, Tại Trung, người cứ nghe ta đi.” Tuần Tú vỗ vỗ ngực.

Ta lấy tay chống cằm, khổ sở suy tư. Muốn ta thăm dò Trịnh Duẫn Hạo như vậy, có thái quá không?

Tuần Tú nhìn bộ dạng buồn rầu của ta, đánh một cái thật đau,

“Tại Trung, đừng nghĩ nhiều như vậy, trong ái tình không có tự tôn.”

Ngày thứ hai, ta ngồi trong đình chờ Duẫn Hạo.

“Tại Trung.” Y không biết từ nơi nào xuất hiện, vẻ mặt vui mừng chạy tới.

“A, Tại Trung, người ngày hôm qua không ngủ ngon sao?” Y chỉ vào đôi mắt gấu trúc của ta mà hỏi.

Ta nhất thời nghẹn lời, nói làm sao đây, dù sao vẫn không thể nói là vì muốn nghĩ làm sao để khiến y yêu ta mà mất ngủ a.

Duẫn Hạo kéo kéo ta, “Tại Trung, mấy năm nay người chưa từng bước ra ngoài đi dạo bao giờ đúng không? Buổi tối ta dẫn người đi dạo nhé, thế nào?” Duẫn Hạo hiển nhiên rất vui vẻ, “Ta nghe nói, mấy ngày nay chợ đêm rất náo nhiệt, có ăn có chơi, ta đến. Đến đó còn hơn cả đi dạo, người đi cùng ta có được không?”

Ta đảo đảo con mắt, chủ ý của Tuần Tú lại vang lên bên tai... Làm như vậy, dường như càng tiện lợi hơn một chút.

“Được a.” Ta vui vẻ đáp ứng. “Chúng ta đi dạo phố trước, sau đó mang người đi ăn có được không?”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn ta, khuôn mặt bắt đầu biến hồng.

Ta cau cau mày, vỗ vỗ mặt y, “Đỏ mặt cái gì?”

Y có điểm mất tự nhiên, chậm rãi nói: “Không có gì, Tại Trung, vậy... ta đi thu dọn một chút, tí nữa lại tới tìm người có được không?”

Ta xua xua tay, “Đi đi, ta chờ người.”

Vừa mới chuẩn bị ly khai, y đột nhiên xoay người lại:

“Tại Trung.”

“Ân?”

“Người nói chuyện, thật êm tai.” Khuôn mặt y bắt đầu đỏ lên, xoay người chạy như bay.

Ta cười rộ lên, Trịnh Duẫn Hạo, đêm nay có trò hay để xem rồi.

Trên đường người rất nhiều, có thể là bởi vì sắp đến ngày hội.

“Tại Trung a, người rất nhiều, người đừng đi lạc đó.” Duẫn Hạo đi bên cạnh ta, luôn lăm mồm lải nhải.

Trùng y một cái, “Ta năm nay mười chín rồi, Trịnh Duẫn Hạo.”

Y cười rộ lên, “Vậy cũng không được, Tại Trung, vẫn là nên cẩn thận một chút.” Nói xong, hắn một tay nắm lấy tay ta dắt đi.

Trong lòng ta cảm thấy mừng rỡ, cũng không giựt tay lại, “Gì chứ, cứ như ta là hài đồng năm tuổi không bằng.”

Y dừng lại, nghiêm túc nhìn ta, “Tại Trung, người nếu như đi lạc, ta sẽ hối hận cho tới chết.”

Ta nghiêm túc nhìn y, đồng tử phản chiếu khuôn mặt của ta, ta không hề cãi lại, nhưng đôi tay đang nắm lấy tay hắn, càng thêm siết chặt.

Trịnh Duẩn Hạo, nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ lấy một gáo nước của người mà thôi.

Y cứ như vậy mà kéo ta, dọc đường đi còn nói nói cười cười.

Ta trên đường đi tràn đầy hiếu kỳ, lôi Duẩn Hạo chạy khắp mọi nơi, nhìn Đông nhìn Tây.

“Hô, hảo đói, Tại Trung, chúng ta đi cái gì đi, có được hay không?”

Nói thật là, ta vẫn luôn chờ những lời này của y, bởi vì ta từ tối hôm qua đã căng thẳng đến mức ngay cả ăn cũng không vô rồi.

“Được a, lên phía trước tìm một tiểu điểm ăn vài thứ đi, người có muốn ăn không?”

Duẩn Hạo hơi trầm tư, “Nghe nói món ăn tại Giang Nam ăn rất ngon, người giới thiệu đi.”

Ta cúi đầu trộm cười một chút, “Nhưng mà, ta thích ăn đồ cay đó!”

Duẩn Hạo nhìn ta, có chút bối rối.

“Sợ cay?” Ta khiêu khích nhìn y.

“Không sao, ngày hôm nay toàn bộ đều nghe lời người.” Y hoàn toàn đáp ứng, nhẹ nhàng đem ta vòng sang. “Người đông lắm, chúng ta đi qua bên này đi.”

Ta thuận thế dựa vào y, tùy ý để y đem ta kéo đến làn đường ít người qua lại. Không nói gì, chỉ cười ha ha.

Duẩn Hạo nhìn ta có điểm thất thần, ta chỉnh lại sắc mặt, “Đừng đi sai đường, Trịnh Duẩn Hạo.”

Duẩn Hạo khẽ cốc đầu ta một cái, “Đồ ngốc, Kim Tại Trung, ta năm nay mười chín tuổi rồi.”

Ta cười to, vui vẻ đi ăn cơm.

Tìm một tiệm cơm, ta kêu tiểu nhị tới, bắt đầu gọi món ăn.

“Cá chêm sốt Tứ Xuyên, không tẻ. Một phần.”

“Gà xào ớt khô, cũng không tẻ, ném thử xem.”

“Lươn sốt cay, ồ, nhất định ăn sẽ rất ngon, Duẩn Hạo, chúng ta gọi một phần.” Ta nhìn y.

“A, Duẩn Hạo, trên mặt người có mồ hôi, người nóng à?” Hảo hảo cười, ta nhìn bộ dạng cùng vẻ mặt bất lực của y.

“Tại Trung, chúng ta... gọi một... gọi một món cá dầm chua Tây Hồ đi, có được không?”

Không nói gì, ta nhìn nhìn tiểu nhị, tiểu nhị cũng vô cùng buồn rầu.

“Vị gia này, nơi đây của chúng ta là xuyên vịnh điểm a...”

Hương khí bốn phía, ta hít sâu một cái... Dạ dày của ta đã có chút cồn cào.

Kim Tuấn Tú, nếu như chiều này không dùng được, đêm nay ta sẽ trở về đem người nấu lên ăn.

“Ăn a, Duẩn Hạo, người không phải vẫn kêu đói sao?” Ta cầm đũa gấp một miếng cá chêm sốt cho y.

Duẩn Hạo nhìn ta một cái, cúi đầu ăn ác liệt.

Lại chiều này, ta lặp lại. Lần này đổi thành thịt bò xào khô.

“Duẩn Hạo, người không thích ăn sao?”

Y ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt hiện rõ bốn chữ ‘bị người đánh bại’, gấp miếng cá lên đầy đáng thương, rồi cố gắng ngồi ăn, ta theo dõi từng động tác của y, y nhai một hai lần liền toàn bộ nuốt vào, sau đó liền gọi tiểu nhị dâng trà cho y.

Dâng trà?

Ta hung hăng trừng mắt tiểu nhị đang dâng trà lên, tiểu nhị bị ta trừng mắt không hiểu tại sao, rót trà rồi bỏ chạy.

Duẩn Hạo nâng chén trà uống một hơi cạn sạch, ta đột nhiên nhớ tới chính mình đối với mục đích ban đầu hình như có điểm lạc đề, vội vã cúi đầu ăn lấy ăn để... A nha, thực sự... là rất cay a.

Sau khi ăn được vài miếng, trong lòng ta bắt đầu chửi rửa Kim Tuấn Tú, đây là cái chủ ý rách nát gì vậy hả?!

Người Giang Nam chung quy ăn không quen mấy thứ này, ta ăn đến ứa nước mắt, Duẩn Hạo còn thảm hại hơn, hoàn toàn không hề ăn lấy một miếng, mà chỉ uống trà cùng cơm.

Ta ngẩng đầu, cho rằng bản thân lúc này, tạo hình của ta hẳn là... rất mê người đi...

“Duẩn Hạo, hảo cay!” Ta buồn bực mở miệng báo oán.

Y nhìn ta nửa ngày, nói một câu:

“Nhưng mà Tại Trung, người nói người muốn ăn cay mà.”

Bị đả kích quá lớn, cho nên ta mãi đến khi ăn xong, cũng không thể nói một tiếng nào.

Thanh toán xong, Duẩn Hạo lôi ta ra ngoài. Ánh trăng đặc biệt sáng tỏ, chúng ta dọc theo ven đường chậm rãi quay về.

Buồn bực, buồn bực, ta tức giận bắt bình đá mấy cục đá dưới chân.

Kim Tuấn Tú ngu ngốc, nói cái gì mà hẳn lúc trước hay ăn ớt, ăn đến hai mắt đầm lệ, môi đỏ lên, kết quả dẫn tới người nào đó sắc tâm quá độ, hôn hẳn, mới khiến quan hệ hai người sáng tỏ.

Chiều này đối Trịnh Duẩn Hạo hoàn toàn không hiệu quả a, ta cay đến hai mắt đầm lệ, hòng thì ghen đến không thể nói, y vẫn đều trở mặt.

Ta nhin không được nhìn người bên cạnh, dưới ánh trăng, đôi môi của y cũng đặc biệt hồng.

Không xong... Đây là cái tình huống gì, ta ngơ ngác nhìn y, bước chân cũng có điểm bất động.

“Làm sao vậy, Tại Trung? Sao không đi tiếp?” Duẩn Hạo ngừng lại nhìn ta.

Môi hồng thực tiên diễm, thực muốn... Ta nuốt nước bọt một cái, cúi đầu,

“Làm sao vậy?” Duẩn Hạo sờ sờ mặt, “Trên mặt ta có cái gì à?”

“Không có, đi thôi.” Ta vượt lên trước, tiếp tục bước đi.

Duẩn Hạo bắt kịp, tự nhiên như vậy mà kéo lấy tay ta, một trận ầm áp liền truyền đến, ta nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Tại Trung, có đúng là có chút cay cay không, chúng ta đi ăn chút đồ ngọt gì đó được không?”

Nhắc tới cái vụ cay này, ta bắt đầu lại có điểm tức giận, ta đảo đảo con mắt, lắc đầu.

Duẩn Hạo lại đột nhiên ngừng lại, nghiêm túc nhìn ta.

“Tại Trung, nhưng mà ta vẫn còn cảm thấy rất cay, làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, về nhà uống trà là được rồi.” Ta có điểm không nhin được, muốn kéo y đi, nhưng ngược lại còn bị y vững vàng kéo trở về, vòng vào trong lòng.

“Làm gì?” Ta ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt y sáng lên, nghiêm túc nhìn ta.

“Uống nước trà, ta đây không đủ. Ăn nhiều đồ cay như vậy cơ mà.”

“Duẩn Hạo...” Ta muốn nói nhưng rồi lại thôi, phải nói như thế nào nhỉ, bộ dạng của chúng ta hiện tại, rất ái muội.

“Vì vậy!” Duẩn Hạo nhún nhún mi, đem ta kéo lại càng thêm gần, “Ta nghĩ ta không thể chịu thiệt thòi như vậy được, cần phải để người cũng nếm thử nỗi đau đớn khi bị cay như ta!”

“Không được không được, ta bị cay rất lợi hại.” Ta liên tục xoa xoa tay, khuôn mặt lại ửng đỏ. Muốn làm gì a, tên Trịnh Duẩn Hạo này.

“Không được, Tại Trung, người trốn không thoát được đâu.” Y cười cười nhìn ta, nhẹ nhàng nâng cằm ta lên.

“Duẩn Hạo!”

Câu tiếp theo, ta nói, đã bị môi y chiếm đoạt.

Ta nhắm mắt lại, ngả vào lòng y.

Y gất gao ôm trụ ta, bờ môi chạm vào nhau, ta nghe y than nhẹ.

“Làm sao đây, Tại Trung, ta thích người.”

(1) Xuyên vị: Mùi vị Tứ Xuyên

7. Chương 7: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 2

Cầm lấy hai chùm nho, định bụng đi cảm tạ Tuấn Tú.

Vừa mới gặp, Tuấn Tú liền nhảy lên: “Tại Trung, người thành công rồi sao?”

Bỏ đồ xuống, ta cười đầy vui vẻ: “Rõ ràng như thế sao?”

“Bởi vì môi người rất hồng.” Tuấn Tú bứt một quả nho, cười đầy xấu xa.

“Kinh nghiệm của người đã được thổ lộ.” Chúng ta hai người, nhìn nhau mỉm cười.

Ngồi ở cạnh bàn, gió nhẹ nhàng thổi đến, mang đến một luồng hương khí.

Rất quen thuộc, giống như mùi hương của Liên nhi ngày hôm qua, ta nhìn xung quanh, không có a.

“Cho nên Tại Trung, người bây giờ đã chắc chắn rằng hán yêu người rồi.” Tuấn Tú một bên ăn nho, một bên nói với ta.

Ta nhét một quả nho vào mồm, hảo ngọt, quả thực ngọt đến tận tâm can.

“Tại Trung, người ngày nào đó dẫn hán đến để ta gặp gỡ có được không?” Tuấn Tú lắc lắc tay ta, “Ta hảo muốn gặp người này a, thực sự là cảm thấy rất hứng thú.”

“Điều này a, Duẩn Hạo hán là hộ vệ, không biết có thời gian hay không.” Ta cầm quả nho, ngẩng đầu suy nghĩ.

“Duẩn Hạo?”

“Ừ, hán gọi Trịnh Duẩn Hạo, là hộ vệ của Lý công công.” Nhắc đến người này, trong tâm ta không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Tuấn Tú không nói gì, dùng tay chậm rãi lột vỏ nho ra, ta cúi đầu cười, không chú ý đến vẻ mặt của Tuấn Tú.

“Tại Trung,”

“Ân?” Ta ngẩng đầu nhìn Tuấn Tú, Tuấn Tú đưa quả nho vào mồm.

“Tại Trung, dạ dày của ngươi có tốt không, ăn cay nhiều, sẽ bị nóng dạ dày.”

Ta nheo mắt lại, hình như ta cũng quên mất vấn đề này, bộ dạng Trịnh Duẩn Hạo dường như không thể ăn cay, lại uống nhiều nước trà như vậy, liệu dạ dày có khó chịu hay không?

“Tại Trung!” Tuần Tú chạm vào ta, “Thực sự khó chịu sao?”

Ta vội vàng đứng dậy, “Tuần Tú, ta còn có chút việc phải làm, ngày mai ta tới tìm ngươi.”

Chạy ra khỏi Bắc viện, ta lại đột nhiên phát hiện,

Trịnh Duẩn Hạo, hắn đến từ đâu, hắn ở nơi nào, ta đều không biết.

Ta mờ mịt nhìn trời, chậm rãi đi về.

Vào phòng, thấy Xương Mân,

“Sao vậy, Tại Trung ca, huynh hôm nay không phải là ra ngoài chơi sao?”

“Xương Mân, đệ có biết Lý công công bọn họ ở đâu không?”

Xương Mân bước tới, “Hỏi điều này để làm gì?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.” Ta quay lưng lại, khẽ chạm vào môi.

“Nếu như huynh muốn tìm Trịnh Duẩn Hạo, thì đi Đông viện là được, Lý công công bọn họ đều trụ ở bên kia.” Xương Mân bước tới, từ phía sau đem mặt gác lên vai ta, “Tại Trung ca, đệ không phải tiểu hài tử, huynh không lừa được đệ đâu.”

Thực sự là thất bại a, ta thở dài, vỗ vỗ tay nó.

“Xương Mân, nếu bị đau dạ dày, nên uống những loại dược nào?”

Đông viện vẫn còn ánh đèn, có hộ vệ trông coi viện.

Ta giờ kẻ đơn, “Nghe nói có hộ vệ bị đau dạ dày, ta phụng mệnh Thẩm thiếu gia tới đây đưa dược.”

Hộ vệ cũng không để ý, cho ta đi vào.

Ta cầm dược, nhìn Đông, nhìn Tây. Bên phải viện đa số đều đã ngủ, bên trái... bên trái còn có ánh đèn!

Ta rón ra rón rén bước tới, đúng lúc đang giơ tay muốn gõ cửa, lại đột nhiên nghe được một trận thanh âm quen thuộc.

“Công công, ngài khẳng định?”

“Đương nhiên. Ta chính là người bên cạnh hoàng thượng.”

“Vậy chuyện này, cứ giao cho ta. Ngày mai công công, sẽ nhận được người.”

“Ngươi cẩn thận một chút, người bị lộ thương, ta cũng không có cách đem hắn đưa vào cung.”

“Điều đó không thành vấn đề, một lát sau ta sẽ phái người đi đem hắn hôn mê, đưa đến chỗ công công.”

“Hảo.”

“Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Lý công công thanh âm bén nhọn.

“Chỉ là hắn bị cầm, hoàng thượng, có thể thích hay không?”

“A, ngươi yên tâm, mắt ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền biết hắn chính là loại nam sủng mà hoàng thượng thích, đôi mắt to tròn, dáng người gầy nhỏ. Hoàng thượng nhất định sẽ yêu hắn như yêu báu vật, nhưng ta hỏi ngươi, ngươi có thực sự chắc chắn rằng, Kim Tại Trung chưa hư thân?”

“Lý công công. Tại Trung là cầm đồng trong phủ ta, chắc chắn là trong sạch, ta cam đoan.”

“Vậy thì tốt, nếu đã hư thân, thì cho dù là thật hảo mỹ nhân, ta cũng không muốn.”

“Vây, ta hiện tại phải đi xử lý, công công, ngài nghỉ ngơi đi.”

Mồ hôi lạnh của ta chảy xuống, vội vàng trốn sau cây cột. Nghe được tiếng bước chân hướng tương phản dần xa dần, ta vô lực xụi lơ trên mặt đất.

Thẩm Giáp, hẳn cuối cùng vẫn không chịu buông tha ta.

Được rơi lả tả trên mặt đất, ta vô lực nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Duẩn Hạo, người đang ở đâu.

Ta lao ra khỏi Đông viện, lại đột nhiên nhớ rằng, ta không thể quay về.

Thẩm Giáp đi bắt ta, làm sao bây giờ?

Đột nhiên, trong não chợt hiện lên một người.

Ta không chút chần chừ hướng Bắc viện chạy đi.

Thẩm Giáp dù có nghĩ đi nghĩ lại như thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến việc ta đi đến chỗ của Tuấn Tú.

Ta nhanh chóng chạy đi, tới Bắc viện, thật yên tĩnh, ta định từ sau cửa sổ trèo vào.

Gian phòng Tuấn Tú còn có ánh đèn, hẳn là chưa ngủ, ta cố gắng xé rèm ra, thanh âm có điểm lớn, nhưng ta cũng không quan tâm, thầm nghĩ phải tìm được Tuấn Tú nhanh lên một chút, rồi trốn đi.

Hai chân đứng vững, ta thở phào một cái, lại đột nhiên cảm thấy sau tai có tiếng gió thổi.

Chưa kịp quay đầu lại, chỉ cảm thấy trên cổ là một con dao, trước mắt tối sầm, ta ngã xuống

Hai tiếng “Tuấn Tú” cuối cùng vẫn không kịp thoát ra khỏi môi.

8. Chương 8: Muốn Đem Tâm Sự Gửi Gắm Dao Cầm, Tri Âm Ít, Dây Dứt Có Ai Nghe? 3

Tái tỉnh lại, trước giường có rất nhiều người vây quanh.

Xương Mân, Tuấn Tú, còn có Duẩn Hạo.

Ta ngơ ngác nhìn, Tuấn Tú lại ôm cổ ta,

“Tại Trung, người tỉnh rồi a, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, xin lỗi, xin lỗi.”

Ta mơ mơ màng màng nhìn Duẩn Hạo, y nâng Tuấn Tú dậy, ngồi xuống đối diện kéo lấy tay ta.

“Có muốn uống chút nước không, Tại Trung.”

Ta dựa vào Duẩn Hạo, uống chút nước, mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai Tuấn Tú tưởng đây tớ Thẩm phủ từ cửa sổ tiến vào đánh lén, kết quả đem ta đánh bại.

Tuấn Tú hoảng sợ, vội vã phái người đi thỉnh Xương Mân, ai ngờ Duẩn Hạo bởi vì lo lắng ta bị đau dạ dày, cũng tới tìm ta, nghe nói như vậy, Duẩn Hạo sau đó cũng liền vội vàng theo sau.

Tuấn Tú không ngừng xin lỗi ta, ta cúi đầu, nghĩ đến chuyện của Thẩm Giáp, nặng nề không nói gì.

“Tại Trung, người còn đang giận ta?” Tuấn Tú tiến đến chỗ ta, nhìn sắc mặt của ta.

“Không có, Tuấn Tú, người đừng để trong lòng, chỉ là...” Đôi mắt ta bỗng nổi lên hơi nước, vội vàng quay đầu sang một bên.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng xoay đầu ta lại, “Làm sao vậy, Tại Trung.”

Ta nhìn y, “Thẩm Giáp, Thẩm Giáp muốn đem ta tặng cho hoàng thượng làm nam sủng.”

“Cái gì?” Ba người đồng thời nhảy dựng lên, ta nhìn Duẫn Hạo, hắc kinh ngạc không nói ra lời,

Xương Mân một chưởng đánh vào cây cột, “Vương bát dẫn, hắc năm năm trước làm hại còn chưa đủ, năm năm sau còn muốn hại huynh.”

Duẫn Hạo nhìn Xương Mân, lại nhìn ta, bỗng nhiên đem ta ôm vào lòng.

“Tại Trung, đừng sợ, cho dù trời sập, cũng đã có ta chống đỡ, người nói cho ta biết, làm sao người biết được chuyện đó?”

Nghe ta nói xong, Duẫn Hạo nhếch môi, Xương Mân trong phòng đi tới đi lui, Tuần Tú chỉ nhìn ta, lại nhìn Duẫn Hạo.

Duẫn Hạo trầm tư một hồi lâu, đột nhiên vỗ Xương Mân,

“Thẩm tứ thiếu gia, người nhanh đi tìm Thẩm Giáp, có thể kéo dài thời gian của hắc bao lâu, thì kéo dài bấy lâu.”

Xương Mân nhìn Duẫn Hạo, vẻ mặt cổ quái.

Duẫn Hạo sốt ruột, một phát đem Xương Mân hướng cánh cửa đẩy đi, “Còn không mau lên, cố gắng kéo dài thời gian của Thẩm Giáp, sau đó cùng hắc quay về nơi ở của các người, nhớ kỹ, nhất định phải cùng nhau quay về.”

Xương Mân nhìn ta một chút, ta vô lực nhìn Duẫn Hạo, không biết lúc này còn có thời gian để xoay chuyển mọi chuyện được không.

Tuần Tú lại lên tiếng, “Xương Mân, người nghe hắc đi, hắc nói như vậy nhất định sẽ có biện pháp.”

Xương Mân khẽ cắn môi, “Trình Duẫn Hạo, ta nghe người một lần. Nếu như Tại Trung bị Thẩm Giáp mang đi, ta sẽ không tha cho người.”

Duẫn Hạo khom người, ôm ta dậy, nhìn thẳng vào Xương Mân.

“Ta cũng sẽ không tha cho chính mình, Thẩm Xương Mân.”

Duẫn Hạo ôm ta, nhanh chóng hướng Nam viện quay về,

Ta cố gắng quay đầu lại, Nhìn Tuần Tú tại cửa, lẳng lẳng đứng đó.

Ta quay đầu lại, cố gắng đem đầu cúi vào lòng y.

Trình Duẫn Hạo, tất cả những điều đêm nay, ta đến chết cũng sẽ không quên.

Một cước đá văng cửa ra, Trình Duẫn Hạo trực tiếp đem ta đặt ở trên giường, y vội vàng quay người, đóng cửa phòng lại, thổi tắt nến trên bàn, chỉ để lại ánh nến yếu ớt ở trước giường.

“Duẫn Hạo, làm cái gì?” Ta kinh ngạc xoay người đứng lên nhìn y.

Y vươn người nhảy lên giường, đem hài vứt xuống, một phát kéo ta qua, xé mở ngoại y ta.

“Duẫn Hạo, Duẫn Hạo người...? Ta tròng mắt, gắt gao nắm lấy tay y, “Người làm gì, người làm gì?”

“Một lúc sau sẽ giải thích, Tại Trung, người phối hợp với ta, ta sẽ cứu người a.” Duẫn Hạo cấp bách, đầu đầy mồ hôi.

Ta nhìn đôi mắt của y, tay vô lực trượt xuống dưới.

Duẫn Hạo nhìn ta, như hiểu được sự bi ai từ ta, y đột nhiên hôn trụ ta.

“Ngô...” Ta trợn to mắt, tay tự nhiên mà ôm lấy y.

Quay người một cái, ta bị đặt ở dưới. Tay Duẫn Hạo trượt đến thắt lưng ta, dùng sức kéo lấy vạt áo, ta không nhịn được mà thở nhẹ.

Lúc này đây, y không hề ngừng lại, tiếp tục xé quần áo trên người ta xuống, cũng cố gắng cởi ra y phục của chính mình.

“Duẩn Hạo?” Ta nhìn đầu đầy mồ hôi của y, đưa tay lau lau trán y.

“Đừng lộn xộn, Tại Trung.” Y chế trụ tay ta, lần thứ hai hôn ta.

Đã quên chính mình đang nằm trong hoàn cảnh nào, ta hoàn toàn ý loạn tình mê.

Cho dù là phải giao nộp bản thân, chỉ cần đối phương là Trịnh Duẩn Hạo, ta đều nguyện ý.

Đột nhiên, cánh cửa “rầm” một tiếng rồi mở bung ra. Rất nhiều người cầm đèn lồng xông vào, trong phòng ngay tức khắc bừng sáng.

Màn giường đột nhiên bị mở ra, động tác Duẩn Hạo nhanh hơn, trong nháy mắt liền đem ta đặt vào trong lòng y, mà chính y cũng kéo chăn qua, che dậy kín đáo.

Người được phái đến thối lui vài bước, chỉ chỉ vào chúng ta, liên tục nói: “Các người... Các người...”

Có người cầm đèn bước đến, ánh đèn hạ xuống, ta nhìn ra, là Xương Mân, mà Thẩm Giáp đã ngã ngối trên mặt đất.

Xương Mân nhìn chúng ta, há to miệng, nhưng cũng không nói lời nào. Duẩn Hạo đột nhiên rút tay ra, kéo hạ màn.

Xương Mân phản ứng rất nhanh, lập tức quay người, che ở trước màn.

“Đại ca, cái này... Thực sự là không tiện, để người nhìn thấy điều này.”

Thẩm Giáp phản ứng trở lại, nhảy lên kéo màn, Xương Mân thân thủ đưa Thẩm Giáp đẩy vào ngực Thẩm Khoa đang đứng bên cạnh.

“Thẩm Xương Mân, người... người... Kim Tại Trung, người cư nhiên lại làm chuyện này, người còn không mau lặn xuống nhận tội!”

“Thẩm Giáp, ta nể mặt những người đầy tớ ở đây mà gọi người một tiếng đại ca, chưa cho người ba phần thuốc nhuộm đã muốn mở phường nhuộm. Kim Tại Trung là người của ta, muốn xen vào cũng không tới phiên người quản.”

“Người... người...” Thẩm Giáp tức giận không nói nên lời. Oán hận vung tay: “Chúng ta đi.”

Một đám người liền bước ra ngoài. Thần kinh đang buộc chặt của ta cuối cùng cũng thả lỏng, tựa vào trong lòng Duẩn Hạo, không nói lời nào.

Xương Mân cũng thở dài một hơi, bước tới đóng cửa lại. Xoay người lại, cũng không có đi tới.

“Tại Trung ca, huynh... Hai người đêm nay trước tiên tạm thời đi ngủ đi, diễn kịch cũng phải diễn thật một chút, để đi ngủ trước.”

Xương Mân này, ban nãy khuôn mặt đều đỏ lên, đừng tưởng rằng huynh không nhìn thấy.

Ta cười cười, ngẩng đầu nhìn Duẩn Hạo, nhưng lại phát hiện trên mặt y có rất nhiều giọt mồ hôi.

“Làm sao vậy?” Ta luống cuống tay chân, vội vàng thay y lau đi.

Y đối ta cười cười, kéo tay ta xuống, quần vào lòng bàn tay của y.

“Ta không sao, chỉ là dạ dày đau quá, chắc do ăn nhiều đồ cay.”

Ta áy náy cúi đầu, đều là do ta không tốt, không nhịn được mà tiến vào lòng y sát hơn một chút. Tay phải thăm dò đến da dầy y, chậm rãi xoa xoa.

Duẩn Hạo ngẩn người, khẽ cúi đầu hôn nhẹ vào vành tai ta, “Tại Trung, mặc quần áo vào đi, không thì sẽ nhiễm lạnh.”

Ta nhìn y, nhớ đến tình huống ban nãy, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, lan đến tận bên tai.

Y quay người lại, cầm lấy y phục mặc vào, ta cũng vội vàng cầm lấy y phục.

Mặc y vật2 vừa vắn xong, y đem chăn trải ra,

“Tại Trung, Xương Mân nói có lý, ta ở lại đây một đêm đi. Người đồng ý không?”

Ta hơi xích người qua, nhường chỗ cho y,

“Người xích vào bên trong này một chút đi, ở bên ngoài cẩn thận coi chừng cảm lạnh.” Ta để cho y trước tiên nằm xuống trước, đem mền đắp kín cho y.

Thối tất nển, ta cũng ngủ.

Duẩn Hạo trở mình, “Vẫn còn đau dạ dày sao?” Ta có điểm lo lắng, cố gắng đưa tay đi tìm y.

Y nắm lấy tay ta.

“Ta không sao, Tại Trung, người mau ngủ đi.”

“Cũng là do ta không tốt, vội đem được bỏ đi.” Ta tự trách chính mình.

Duẩn Hạo trầm mặc một lúc, bỏ chăn ra, lách đến chỗ ta. Ôm chặt ta.

“Ngu ngốc, người chính là được của ta a.”

Trong bóng tối, mặt ta vẫn còn đỏ.

Nhanh chóng cắn lên mặt y một cái, ta xoay người, chân đá đá y, “Trở lại chỗ ngủ của mình đi.”

Duẩn Hạo quả thực ngoan ngoãn lăn trở về trong ổ chân của mình.

Ấm áp bỗng nhiên ly khai, rốt cuộc cảm thấy không quen, ta tự mình nhỏ giọng mắng chửi.

Trịnh Duẩn Hạo đáng chết, cái cần nghe theo thì không nghe, cái không nên nghe theo thì lại ngoan ngoãn như vậy. Một lúc sau, ta nghe được thanh âm từ y.

“Tại Trung, ngủ chưa?”

Ta không thèm để ý tới y, cố tình giả vờ ngủ, ta nhắm chặt hai mắt lại, không lên tiếng.

Thanh âm đằng sau chặn cứ lăm lăm ngủ chưa ngủ chưa, ta nhẩn nại bất động.

Một lúc sau, y lại từ đằng sau ôm lấy ta, hơn nữa, cảm giác chặn trên người biến nặng.

Thật ngu ngốc, tiết trời Giang Nam tháng bảy, phủ hai cái chăn sẽ bị cảm lạnh vì nóng quá đó a.

Không có biện pháp, ta phải giải quyết rồi.

Xoay người, một cước đá văng cái chăn dư thừa ra, thuận tiện...

Khóe miệng ta cong lên thật sâu,

Thuận tiện lại tiến vào trong lòng y.

Cảm giác được ôm khiến người của ta cứng đờ một hồi lâu. Từ từ, mới thả lỏng trở lại, im lặng ôm lấy ta.

Ta ngằm lộ tiểu ý, chậm rãi thiếp đi.

Một đêm vô mộng.

9. Chương 9: Rượu Vào Tâm Khổ, Hóa Thành Lệ Tương Tư. 1

Sáng sớm tỉnh dậy, Duẫn Hạo đã ly khai.

Trên bàn lưu lại một phong thư cho ta, nói y sau giờ Ngọ, sẽ tới tìm ta.

Ta thu dọn một chút, rồi đi tìm Xương Mân.

Vừa ra khỏi cửa, lại thấy Lý công công cùng Thảm Giáp, Lý công công nhìn ta một cái, hừ một tiếng, ngẩng cao đầu bước qua. Mà Thảm Giáp thì hung hăng trừng ta, ta cúi đầu, không thềm lên tiếng.

Xương Mân từ phía sau bước đến, kéo ta vào phòng, đóng cửa lại.

“Sao vậy?” Ta nhìn bộ dạng cùng vẻ mặt ngưng trọng của Xương Mân.

“Còn phải nói, Lý công công hôm nay sẽ quay về kinh.” Xương Mân thở dài đầy nặng nề: “Sinh ý, chúng ta ai cũng không lấy được.”

“Làm sao? Lại có biến cố?” Ta vô cùng hoảng hốt.

“Một lời vô cùng khó nói, lúc này đây, chúng ta lại thua trong tay Thiên Chức.”

Thị nữ đưa cháo trắng rau xanh đi vào, ta múc một bát cho Xương Mân, nó than thở.

“Ăn không vô, Tại Trung ca.”

“Đừng như vậy, Xương Mân, sau này vẫn còn cơ hội.” Ta an ủi nó.

“Thảm gia ngày càng xuống dốc, đệ tuy rằng hận Thảm gia, nhưng cũng không muốn nhìn nó suy bại.” Xương Mân đứng dậy.

“Có đúng là bởi vì huynh hay không, Xương Mân?” Ta hỏi nó,

“Tại Trung ca, huynh đừng nghĩ quẩn.” Xương Mân ngược lại vội vàng an ủi ta, “Nếu Thảm Giáp muốn đưa huynh tiến cung làm nam sủng, trao đổi huynh với sinh ý, đệ vô luận như thế nào cũng sẽ không đồng ý.”

“Xương Mân, vậy đệ ăn một chút gì đi, không thì huynh sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.” Ta đem cháo đưa tới.

Xương Mân tiếp nhận, “Tại Trung ca, buổi chiều, chúng ta cùng đi thăm Tuần Tú đi, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, Thảm Giáp sẽ không bỏ qua Tuần Tú đâu.”

Xương Mân đi trước một bước, ta ở trong phòng chờ Duẫn Hạo.

Chậm rãi đem y phục cùng bánh ngọt được bọc lại hoàn hảo để mang đến cho Tuần Tú. Chớp mũi đột nhiên truyền đến một trận hương khí.

Mùi hương này... Ta xoay người, nhưng lại đâm vào trong ngực một người.

“Tại Trung, ta đến rồi.”

Ta vui mừng đứng dậy, “Duẫn Hạo, người buổi chiều có việc gì không?”

“Không có.” Y ôm lấy ta, ta có điểm xấu hổ, đẩy y ra.

“Duẫn Hạo, ta muốn đến chỗ Tuần Tú, người đi cùng ta đi.”

Y xách bọc đồ của ta lên: “Cũng được, mấy ngày nay, ta phải cẩn thận chăm sóc người.”

Ta nhìn y, “Thế nào, sợ ta biến mất?”

Thần sắc Duẫn Hạo dần dần nghiêm chỉnh, buông đồ, kéo ta qua.

“Tại Trung, nếu có một ngày thực sự không tìm thấy ta, người phải đứng ở chỗ đó chờ ta, ta nhất định sẽ đến tìm người.”

“Duẫn Hạo, người phải đi sao?” Ta trợn to mắt, nhìn y.

“Tại Trung, chúng ta đi đến chỗ Tuấn Tú đi.” Y tránh trọng tâm của câu chuyện, xách đồ lên, kéo ta ra ngoài.

Tâm ta chậm rãi chìm xuống, tùy ý để y kéo đi, hướng đến chỗ của Tuấn Tú.

Tuấn Tú ngồi ở bên kia, thần sắc ngưng trọng.

Ta kéo Duẩn Hạo đến, “Tuấn Tú, đêm qua vội vội vàng vàng, chưa kịp hướng người giới thiệu, đây là Trịnh Duẩn Hạo, hộ vệ của Lý công công, chính là... chính là người mà ta nói cho người nghe.” Khuôn mặt ta không khỏi ửng hồng.

“Tại hạ Kim Tuấn Tú, Trịnh công tử, ta nghe Tại Trung nhắc đến người rất nhiều lần.”

“Thật sao Kim công tử, Tại Trung cũng từng nhiều lần cùng ta nhắc tới người, Kim công tử là người phương Bắc?”

“Đúng vậy.” Tuấn Tú chấp tay, rồi xoay về hướng ta, “Tại Trung, Xương Mân nói, Thiên Chúc vừa đoạt sinh ý của Thẩm gia.”

Ta chậm chạp lấy lại tinh thần, gật đầu. “Tuấn Tú, mấy ngày nay, người phải thật cẩn thận.”

Tuấn Tú bất đắc dĩ mà thở dài.

“Làm sao bây giờ, ta muốn đi, có người lại không muốn.”

Ta nhìn Xương Mân một cái, Xương Mân cũng rất ủy khuất.

“Tại Trung ca, vừa phát sinh chuyện lớn như vậy, nếu như để Tuấn Tú rời đi, Thẩm phủ nhất định sẽ loạn thành một đoàn, đến lúc đó, huynh đệ cũng khó bảo toàn bản thân a.”

Tuấn Tú vội kéo Xương Mân qua, “Không đúng không đúng, Xương Mân, ta không phải có ý này.”

Duẩn Hạo chuyển đề tài, “Tuấn Tú, người xem, Tại Trung mang cho người vài thứ, người xem có dùng được không.”

Tuấn Tú nhất định muốn lưu chúng ta lại, ăn xong cơm tối, Xương Mân ly khai trước, đi dò hỏi tin tức của Thẩm Giáp.

Ta cùng Duẩn Hạo lưu lại, Tuấn Tú ngồi bên cửa sổ, nhìn màn cửa sổ bằng lụa mỏng mà chờ ra.

Duẩn Hạo ở cạnh bàn, chợt nhìn ta, mà ta cũng tự mình chờ ra.

Ta nhẹ nhàng đưa tay khoác lên vai Tuấn Tú, “Tuấn Tú, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ người.”

Tuấn Tú mạnh mẽ vùng tay ta ra, ta sững sốt, vành mắt Tuấn Tú lại có chút phấp phồng.

Duẩn Hạo xông tới, đem ta ôm lấy, “Tuấn Tú, người đừng như vậy!”

Nước mắt Tuấn Tú liền rơi xuống, “Cái người hai người cứ ở trước mặt ta mà khanh khanh ta ta, coi như ta chịu tội còn chưa đủ?”

Duẩn Hạo buông ta ra, nhìn Tuấn Tú, buông mắt, trong lòng ta cũng cảm thấy khó chịu.

“Tuấn Tú, xin lỗi.”

Nhất thời, bầu không khí lạnh xuống.

Con bồ câu đột nhiên vỗ cánh phành phạch bay đến, đậu trên vai Duẩn Hạo.

“A?” Ta ngây người, “Thẩm gia từ lúc nào đã nuôi những con bồ câu trắng này vậy?”

Duẩn Hạo lại càng thêm hoảng sợ, sắc mặt có điểm trở nên khó coi, vội vã đem bồ câu bắt xuống.

Vừa lúc Liên nhi đưa cơm bước vào, Duẩn Hạo đem bồ câu đưa cho nàng,

“Thả thả.”

Liên nhi đem cơm bỏ xuống, mang bồ câu ra ngoài, ta kéo Tuấn Tú qua, Tuấn Tú rút tay ra, buồn bực ngồi xuống.

Duẩn Hạo nhìn ta một chút, kéo ta qua, rồi cùng nhau ngồi xuống.

“Tuấn Tú, người ăn vài thứ, dưỡng dưỡng sức khỏe.” Duẩn Hạo dùng đũa gấp rau, đặt vào bát Tuấn Tú.

Tuấn Tú nhìn y, vành mắt vẫn còn đỏ, nhưng vẫn cúi đầu ăn cơm.

Tay kia của Duẩn Hạo, ở phía dưới nhẹ nhàng vỗ vỗ ta, ta cảm kích nhìn y một cái, cũng bắt đầu ăn cơm.

Liên nhi thu dọn đồ xuống phía dưới, Xương Mân từ phía sau chạy đến.

“Thẩm Giáp rất tức giận, vẫn bảo muốn cho Thiên Chức mất mặt.” Xương Mân nhìn Tuấn Tú. “Tuấn tú, người phải cẩn thận.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ta có chút sốt ruột hỏi, “Đều là do ta rước lấy tai họa.”

Duẩn Hạo kéo tay ta qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Đừng nóng vội, Tại Trung, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp.”

Xương Mân nhìn ta, “Tại Trung ca, nếu không, huynh buổi tối ở lại đây bảo vệ Tuấn Tú đi.”

“Không được,” Duẩn Hạo là người đầu tiên phản đối.

“Tại Trung không có võ, chẳng những không thể bảo vệ Tuấn Tú, mà khả năng chính Tại Trung cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm là rất cao.”

Duẩn Hạo nhìn Tuấn Tú, “Hay để ta lưu lại đi, ta có võ, quan trọng thì có thể xuất thủ.”

Tuấn Tú gật đầu, thuận theo ý Duẩn Hạo. Ta nhìn về hướng Xương Mân, Xương Mân hơi suy tư.

“Cũng đúng. Vậy, Duẩn Hạo người đem nay phải bảo vệ Tuấn Tú, ta cùng Tại Trung ca trở về.”

Liên nhi từ phía sau chợt xuất hiện, cầm một cái bát, thấy chúng ta vẫn còn ở đây, không khỏi sững sốt.

Tuấn Tú phát phát tay, “Trước tiên xuống phía dưới đi Liên nhi.”

Xương Mân ngử ngử, “Hình như là được, Tuấn Tú, người sinh bệnh sao?”

Tuấn Tú lắc đầu, “Không có, chỉ là có điểm khó chịu, trước tiên nấu chút bồi bổ cơ thể.”

“Cũng là, người phương Bắc mới tới Giang Nam, sợ là không quen với thời tiết ở đây.” Ta cũng đồng ý.

“Không bằng ngày mai ta đưa cho người chút thịt dê thịt bò, ta nghe nói người phương Bắc rất thích ăn.” Xương Mân nhìn Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo gật đầu, “Đích xác, người phương Bắc thích ăn món này.”

Liên nhi bưng trà đi lên, ta kéo nàng,

“Liên nhi, ngày mai ta đưa người thịt bò của ta, người nấu chút canh thịt bò Tây Hồ cho Kim công tử.”

Liên nhi không khỏi “phù” một tiếng, bật cười, “Tại Trung thiếu gia, Tuấn Tú thiếu gia là người phương Bắc.”

Ta xấu hổ bật cười, Tuấn Tú rốt cuộc cũng lộ ra vẻ mặt cười tươi.

Liên nhi thu hồi khay trà. “Vậy ngày mai, ta nấu canh thịt bò viên cho Tuấn Tú thiếu gia uống? Duẩn Hạo thiếu gia cũng sang đây uống đi.”

Tuấn Tú cười, Duẩn Hạo nhìn ta.

“Được, ta cũng nhớ nhà.”

Ta cùng Xương Mân trên đường trở về, Xương Mân một mực yên lặng, không nói gì,

“Sao vậy, Xương Mân.”

“Tại Trung ca, huynh... có một loại cảm giác rất không thích hợp hay không?”

“Sao vậy?” Ta dừng lại, nhìn nó.

“Đệ cũng không biết, chung quy có một loại, cảm không không nói nên lời, hình như, có cái gì đó không đúng?” Xương Mân nhìn bầu trời.

“Xương Mân, đệ không nên nói những lời xui xẻo như vậy, những chuyện không may sẽ không xảy ra đúng không?” Ta có điểm lo lắng.

Xương Mân nhìn ta, “Không, có thể là đệ nghĩ vớ vẩn, chúng ta trở về thôi.”

Ta đột nhiên có chút ớn lạnh, quay đầu lại nhìn, sắc trời âm u.

Buổi tối quả thực ngủ không được, ta khoác y phục bước ra ngoài.

Không ngờ cũng có người tới sớm hơn ta.

“Xương Mân, có đói không, huynh đi chuẩn bị chút đồ.”

“Tại Trung ca, làm sao huynh không ngủ được?” Xương Mân nhìn ta, đem ghế kéo ra cho ta ngồi.

“Không có gì, trong lòng có điểm hoảng.” Ta cũng không nói nên lời, cầm lấy cây kéo cắt mấy cây hoa nén.

“Tại Trung ca, huynh vì cái gì, lại nhìn một cái liền coi trọng Trịnh Duẩn Hạo!”

“Huynh cũng không biết, kiếp trước đã được định sẵn rồi.” Ta chống cằm, buông cây kéo ra.

“Lần đầu tiên nhìn thấy y, liền có một loại cảm giác quen thuộc. Tất cả mọi người khi nhìn thấy huynh, nhân thần hoặc là băng lãnh, hoặc là tự nhiên, chỉ có y, nhân thần hoàn toàn là ấm áp, bao lấy huynh.” Ta nhớ lại ngày đầu tiên, y trong tình cảnh bị ta đánh trúng đầu.

Xương Mân thở dài, “Lẽ nào nhân thần của đệ không ấm áp? Đôi mắt của đệ rõ ràng to hơn so với hấn.”

Ta cười rộ, “Xương Mân, cái này không phải là vấn đề về kích thước đôi mắt.”

Xương Mân cũng cười, “Trịnh Duẩn Hạo hảo phúc khí, tìm được người nấu ăn tốt như vậy.”

“Tại Trung ca, nếu như một ngày đó hấn đối với huynh bất hảo, huynh nhất định phải quay về tìm đệ.”

“Để làm gì?” Ta ngáp một cái, Xương Mân thật là khả ái, y không thương huynh, tìm đệ có ích lợi gì.

“Đệ tái thu lưu huynh a.” Xương Mân mở to mắt. “Thu lưu huynh để huynh làm đồ ăn cho đệ a.”

Ta ngất ở trên bàn.

Thấm Xương Mân, huynh cực độ hoài nghi đệ có thể hay không lấy một trù nương, sau đó tái sinh mấy tiểu trù thần. Đột nhiên có người gõ cửa, ta đứng dậy, Xương Mân lôi ta, đem ta che ở sau người.

“Ai?”

“Thẩm tứ thiếu gia, ta là Liên nhi.”

Ta cùng Xương Mân đối mặt, không nghi có hấn, vội vàng mở cửa.

Liên nhi thần sắc khẩn cấp, “Kim thiếu gia, Duẩn Hạo thiếu gia bảo ngài cầm cho y một xiêm y mới.”

“Sao vậy?” Ta kinh hãi.

“Thẩm đại thiếu gia vừa đi, Duẩn Hạo thiếu gia trong bóng tối cùng hấn giao thủ, không cẩn thận xé rách xiêm y.”

Ta sửng sốt, Xương Mân vội vã đẩy ta đi tìm đồ, nó thổi tắt cây nến đi, mang theo Liên nhi đi vào phòng ta.

Chuẩn bị một chút, ta cùng Xương Mân từ phía sau cửa sổ đi ra, thẳng đến Bắc viện.

Ta chạy thật nhanh, “Duẩn Hạo.”

Chân khựng lại, ta nhìn Tuấn Tú ôm Duẩn Hạo mà khóc.

Ngẩng đầu nhìn thấy ta, Duẩn Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ Tuấn Tú trong ngực mình, “Đừng khóc nữa, Tại Trung tới rồi.”

Tuấn Tú nhìn ta, quay đầu đi lau khô lệ. Ta lúc này mới nhìn thấy, nơi vai trái bị xé rách của Duẩn Hạo đã toạc hết cả ra.

Ta đem y phục đưa cho y, nhưng không nói lời nào. Chỉ là đau lòng nhìn y, không biết y có thương tổn thân thể gì không.

Duẩn Hạo thay y phục, Tuấn Tú cầm đai lưng bước đến, buộc giúp y, lệ lại rơi xuống.

Ta ngơ ngác nhìn, cũng không biết nói cái gì cho phải. Duẩn Hạo chỉnh chỉnh vạt áo, đi tới ôm lấy ta.

“Tại Trung, đã khuya rồi, ta đưa ngươi quay về ngủ. Thẩm Giáp sẽ không trở lại nữa đâu, trái lại ngươi, có khả năng gặp nguy hiểm, đêm nay ta bồi ngươi nhé.” Nói xong, Duẩn Hạo nhìn về phía Tuấn Tú, Tuấn Tú gật đầu.

“Cũng đúng.” Tuấn Tú đi tới kéo ta, “Tại Trung, ngươi quay về ngủ đi. Ngày mai Lý công công phải đi, Xương Mân còn phải dậy sớm, làm phiền các ngươi như vậy, ta cảm thấy rất ngại.”

Cho dù bây giờ là mùa hạ, nhưng đêm xuống vẫn còn có điểm lạnh.

Duẩn Hạo cùng Tuấn Tú dặn dò vài câu, liền bắt kịp ta cùng Xương Mân.

Dọc đường không nói gì, Duẩn Hạo chỉ kéo lấy tay ta. Quay về chỗ ở.

Xương Mân đi ngủ trước, ta thấp sáng ngọn nến, đem y phục rách nát của y cầm lên vá lại.

Duẩn Hạo từ phía sau ôm lấy ta, “Tại Trung, đừng vá lại, bỏ đi.”

“Ta ngủ không được, vá một chút thôi.” Ta rầu rĩ.

Duẩn Hạo đem y phục trong tay ta đoạt lấy, đặt ở một bên, nhìn ta, ta lại không thể nhìn y.

“Tại Trung, Tuấn Tú cảm thấy sợ, càng ngày càng nhớ nhà. Ta là người phương Bắc, hẳn đối ta tự nhiên một chút. Ngươi không nên nghĩ vậy.”

Ta trừng y một cái, “Ta có nhỏ mọn như vậy sao?” trong lòng lại an tâm trở lại.

Duẩn Hạo đem ta kéo tới, “Đừng vá nữa.”

Ta cười cười, “Đừng nháo.” rồi đẩy y ra. Y trở tay không kịp, người không đứng vững, ngã vào bên giường.

“Tại Trung, khí lực ngươi vẫn còn rất lớn.” Y giãy dụa ngồi lên.

Ta hoảng sợ nhảy lên, vội vã nhảy tới xem y có bị thương hay không.

Không bị gì cả, ta trừng y một cái, “Không đứng đấy.”

Y ôm lấy ta, “Thậm chí còn bị mắng là không đứng đấy, vậy...”

Y nhìn ta, cười trông vô cùng gian xảo,

“Vậy coi như không đứng đấy luôn đi.”

Bị y áp trụ, ta gắt gao trừng mắt nhìn y, “Ngươi làm gì?”

Y vẻ mặt vô tội, “Độ với người nào đó có khí lực lớn a, ngươi nếu như có thể đè được ta, coi như ngươi thắng.”

Ta giãy dụa nửa ngày, thể nhưng cơ thể ta một chút cũng không thể di chuyển.

Nhìn bộ dạng thở hổn hển của ta, Duẩn Hạo khẽ mỉm cười, y cúi xuống hôn ta.

“Tại Trung, ta thắng, phải có phần thưởng chứ.”

“Ta không có tiền, nhưng nếu ngươi muốn chết tốt một chút thì cũng được, ngươi có muốn không?” Ta né tránh môi y, hảo ngứa.

Duẩn Hạo cười càng thêm lớn.

“Ta không muốn chết, ta chỉ muốn người, Tại Trung.”

10. Chương 10: Rượu Vào Tâm Khổ, Hóa Thành Lệ Tương Tư. 2

Lần thứ hai tỉnh lại, cuối cùng đứng dậy cũng cảm thấy khó khăn.

Trong màn mờ tối, nhưng cũng nhìn thấy trên người có điểm điểm hoa mai, mặt ta nóng lên, cầm lấy kiện y phục mặc vào.

Thất hảo dây lưng, mới phát hiện mình không cẩn thận đem y phục ngày hôm qua đưa cho Duẩn Hạo mà khoác lên.

Đứng dậy nhìn quanh, mới phát hiện Duẩn Hạo không có ở đây. Xuống giường, trong phòng trống trơn không bóng người.

Đẩy cửa ra, phát hiện bây giờ là buổi chiều.

Ngủ thật đúng như chết a, ta đỏ bừng mặt.

Gọi thị nữ đến, làm một phần cơm đi vào.

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, ta không quay đầu lại, “Đặt lên bàn đi.”

Thân thể đột nhiên bị người vặn lại, Xương Mân mặt đỏ, thở hồng hộc.

“Ca, Trịnh Duẩn Hạo đâu?”

Sững sờ, ta định thần trở lại, “Không biết, tỉnh lại thì y đã không có ở đây rồi. Làm sao vậy?”

“Kim Tuấn Tú, đào tẩu rồi.”

Chạy tới chỗ Tuấn Tú, mặt đối với gian phòng không một bóng người, ta chờ ra.

Có một tiểu thị nữ lặng lẽ đi vào, trông thấy ta liền sợ đến hét to một tiếng.

Xương Mân một bả nắm lấy ta, “Đi đem Liên nhi gọi tới đây mau.”

“Liên... Liên nhi. Nàng... Nàng không phải đã quay về bên Tứ thiếu gia rồi sao?”

“Không có, nàng là thị nữ bên các người mà, quay về bên ta làm cái gì?” Xương Mân không khỏi rống giận.

“Thế nhưng, thế nhưng, Liên nhi không phải do Tứ thiếu gia phái tới hầu hạ Kim công tử sao?”

Ta cùng Xương Mân đưa mắt nhìn nhau, không biết đến tột cùng, chuyện này là do ai bày ra đây?

Ra viện, ta đứng ở ven đường, hoảng như cách thế1.

Một con bồ câu trắng bay tới, đậu vào vai ta, vỗ vỗ cánh.

Xương Mân kinh sợ kêu thất thanh, một phát tóm lấy bồ câu trên vai ta xuống.

Trên chân bồ câu có một cái ống đồng màu đỏ, mở ra, là một tờ giấy.

“Bảy ngày sau, đi trăm dặm ra nhà trọ nơi kinh thành, không gặp không về.”

Ta lại không nói nên lời.

Khéo như vậy, ngày đó trên vai Duẩn Hạo cũng có một con chim bồ câu đậu lên.

Đột nhiên, toàn bộ dòng suy nghĩ đều trở nên rõ ràng, ta rốt cuộc không thờ nổi.

Ta bỗng nhiên cất bước chạy như bay, Xương Mân ở phía sau vừa gọi vừa đuổi, ta không dừng chân lại, hướng Đông viện chạy đi.

Trịnh Duẫn Hạo, người rất cuộc là ai?

Vệ binh không ngăn nổi ta, ta trực tiếp xông tới gian phòng của Lý công công, Lý công công nhảy lên vì sợ, vươn đầu ngón tay chỉ vào ta.

“Người người, Kim Tại Trung, người làm cái gì?”

“Công công, Trịnh Duẫn Hạo đâu, Trịnh Duẫn Hạo đâu?” Ta không để ý lễ nghi, một phát túm lấy tay của Lý công công.

Lý công công nhìn ta, đột nhiên hét chói tai:

“Má ơi, người có thể nói!”

Xương Mân xông vào, nhìn bộ dạng của ta, liền hiểu được phân nửa, vội vã đem ta kéo về.

“Lý công công, xin hỏi hộ vệ Trịnh Duẫn Hạo của ngài ở đâu?”

“Trịnh Duẫn Hạo?” Lý công công trầm tư, quay đầu hỏi trưởng hộ vệ bên cạnh, “Có người này?”

“Bẩm báo công công, không có. Thuộc hạ tổng cộng dẫn theo mười sáu người, không có người nào họ Trịnh.”

“Thế là sao, lần trước hần còn đưa cầm cho Tại Trung diễn tấu, không phải hộ vệ của ngài thật sao?”

“A?” Lý công công phản ứng trở lại, “Vậy không phải là thị đồng của người sao, ta thấy cùng Kim Tại Trung rất quen thuộc a?”

Ta hoàn toàn tuyệt vọng, Trịnh Duẫn Hạo, ngay từ lúc đầu, người đã gạt ta.

Ta lao đảo bước ra, khí trời rất nóng, lòng ta lại thấp đến đóng băng.

Lần đánh cược cuối cùng, ta thua.

Vừa mới bước ra, liền thấy Thẩm Giáp.

Thẩm Giáp đứng đối diện xông tới, một phát bắt lấy Xương Mân.

“Kim Tuấn Tú bỏ chạy, chuyện này người có liên quan đến hay không?”

Xương Mân một phát đẩy Thẩm Giáp ra, Thẩm Giáp bám lấy ta một chút, mới đứng vững, lại đột nhiên bước đến gần ta, ngửi trái ngửi phải.

“Kim Tại Trung, nguyên lai nội gián là người!” Thẩm Giáp một phát túm lấy ta, “Người là đồ ăn cây táo, rào cây sung!”

“Người không nên loạn căn người, Thẩm Giáp.” Xương Mân bắt lấy ta, ta dựa vào sau lưng Xương Mân, coi như không nghe thấy.

“Kim Tại Trung, hương vị trên người người, đó là hương vị mà chỉ Thiên Chức mới có.”

Ta ngẩng đầu, hương khí? Ta ngửi ngửi chính mình.

“Người của Thiên Chức sợ sâu bọ ăn vãi vốc, mỗi người đều mang một hương bao đuổi muỗi trên người, chính là cái mùi này, ta lúc đi kinh thành có ngửi qua, Kim Tuấn Tú trên người cũng có mùi này, cùng Kim Tại Trung trên người giống nhau như đúc, nếu không phải các người đã gặp qua Kim Tuấn Tú, cứu hần, các người làm sao lại có được.”

Xương Mân sửng sốt, tinh thần dần trở lại bình thường, chửi một câu thần kinh, rồi liền lôi ta đi.

Vào cửa, ta không thể chống đỡ được nữa, ngã xuống bàn, đau khóc thành tiếng.

Xương Mân nhìn ta, “Tại Trung ca, đây là, kiện y phục hôm qua của Duẫn Hạo ca sao?”

Ta ôm lấy Xương Mân,

“Vì sao, vì sao phải đối huynh như vậy?”

Là ta ngu dốt, tại sao từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới.

Hương khí trên người Tuấn Tú, trên người Liên nhi ta đã ngửi qua vô số lần. Duẫn Hạo ta càng ngửi thấy nhiều hơn.

Rõ ràng Liên nhi là người Giang Nam, vì sao biết người phương Bắc ăn không quen cháo thịt bò Tây hồ, mà phải ăn canh thịt bò viên?

Vì sao Liên nhi lại gọi Duẫn Hạo “thiếu gia” thuận miệng như vậy?

Vì sao Tuấn Tú trước kia bảo ta dùng ớt thử Trịnh Duẫn Hạo, biết được thân phận Duẫn Hạo lại để ta đưa thuốc dạ dày?

Tuấn Tú rõ ràng không có võ, vậy đêm đó người đánh ngất ta, là ai?

Vì sao Tuấn Tú lại ôm Duẫn Hạo khóc?

Vì sao Tuấn Tú lại ỷ lại Duẫn Hạo như vậy?

Vì sao Tuấn Tú ngày đó đột nhiên đối ta phát giận?

Lệ ta làm ướt vạt áo trước cửa Xương Mân.

Tuấn Tú luôn nói: “Có người không muốn đi.”

Ta vẫn luôn tưởng lầm là nói Xương Mân, nhưng sự thật, người hấn nói chính là Trịnh Duẫn Hạo.

Ái nhân trong miệng của Tuấn Tú, hiển nhiên là Trịnh Duẫn Hạo.

Nghìn dặm xa xôi, tự mình chạy tới Giang Nam, tới cứu ái nhân của Trịnh Duẫn Hạo.

Ta đây, Kim Tại Trung, rốt cuộc là cái gì?

(1) Hoảng như cách thế: dường như đã có mấy đời (xúc động trước sự thay đổi lớn lao)

11. Chương 11: Mưa Bờ Tây Nắng Bờ Đông, Nói Rằng Không Tạnh Lại Vừa Tạnh Mưa. 1

Ta bệnh nặng một trận, Xương Mân lưu lại trước giường chăm sóc ta.

Thẩm Độ từng đến một lần, ta chưa từng nghĩ rằng, hấn còn nhớ rõ ân huệ chủ tớ năm đó.

Thẩm Độ nói, lão bản của Thiên Chức, ai cũng chưa thấy qua. Ngay cả Thẩm Giáp, cũng không biết ai là lão bản.

Bởi vì lão bản của Thiên Chức, là một gia hỏa thích dịch dung.

Bởi vì trong nhà quản rất nghiêm, mà lão bản Thiên Chức lại thích du đăng khắp nơi, liền bỏ một đồng tiền để học thuật dịch dung, dễ dàng gạt người xuất gia đi chơi, không nghĩ đến, lúc này đây lại gạt ta hảo thâm.

Ta tâm tàn ý lạnh, nguyên tưởng rằng ta gạt y không thể nói chuyện mà áy náy, lại có người, gạt ta còn nhiều hơn.

Xương Mân ghen lời, chuẩn bị xe đi đến kinh đô.

Ta chính là đem bệnh dưỡng hảo.

Duẩn Hạo từng nói, nếu có một ngày, y mất ta, muốn ta đứng tại chỗ chờ y.

Lúc này đây, ta không hề nghe lời, ta muốn lên kinh đô tìm y.

Chính miệng hỏi rõ ràng, ở trong lòng y, ta đến tột cùng được coi là gì?

Ta và Tuấn Tú, rốt cuộc ai trọng ai khinh?

Y rốt cuộc, có hay không, yêu ta.

Xương Mân không lay chuyển được ta, trước tiên mang ta tới kinh đô.

Kiên trì đi suốt một ngày một đêm, ta cũng không chịu dừng lại nghỉ ngơi nhiều.

Đây – sẽ là lần đánh cược cuối cùng của ta.

Buổi tối ngủ không được, nghĩ đến Duẩn Hạo bây giờ, ôm chặt Tuấn Tú ngắm trăng sao trên trời, lòng ta liền nhói đau không ngớt.

Ánh mắt ảm áp, bàn tay ảm áp, cái ôm ảm áp như thế, đã từng thuộc về một mình ta – Kim Tại Trung.

Giờ đây người lại bỏ chạy tất cả, người nói làm sao ta có thể rũ bỏ tất cả đây?

Trịnh Duẩn Hạo, người đã từng cứu ta lúc nguy nan, người đã từng gắng sức bảo vệ sự trong sạch của ta, ta luôn tưởng rằng người sẽ là chỗ dựa của ta cả đời, ta luôn cho rằng ta đã nhận được sự hạnh phúc trọn đời về sau.

Đến khi ta đem toàn bộ trái tim và thân thể của ta đưa cho người, người lại đột nhiên ly khai.

Trịnh Duẩn Đạo, nếu như ngay cả người cũng vứt bỏ ta,

Ta có lý do gì để không vứt bỏ chính mình?

Chạy tới kinh thành, Xương Mân đã gầy đi rất nhiều.

Đến Thiên Chức đi tìm người, toàn bộ hỏa kếł đều nói lão bản đi vắng, ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

Ta ngồi trong nhà trọ chờ tin tức, lần đầu đến phương Bắc, không quen khí hậu nơi này. Xương Mân ở bên ngoài thăm dò tin tức.

Bệnh cũ tái phát, cố gắng gượng dậy đi xuống lầu ăn cơm, Xương Mân vẫn chưa trở về.

Xúc vài muống cơm, uống chút canh, lại ăn không vô.

Ta gọi tiểu nhị lại tính tiền, đang muốn đứng dậy lên lầu, phía sau lại có một thanh âm, vô cùng quen thuộc.

Ta chậm rãi quay đầu lại.

Quả nhiên, là vậy.

Lâm tiểu thư đứng bên cạnh người trượng phu cao to uy mãnh, như chim nhỏ mà nép vào người trượng phu.

Nàng trợn mắt nhìn ta, “Người là... Kim Tại Trung?”

Ta cười cười, không biết vì sao, trong lòng đã không còn thù hận. “Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Trượng phu của nàng nhìn ta, “Nương tử, nàng quen?”

Vành mắt Lâm tiểu thư đỏ lên, “Quen.”

Ta rốt cuộc lại có chút không đành lòng, “Ta là thư đồng của Lâm tiểu thư, vị này, chắc hẳn là cô gia.”

Trượng phu của nàng không nghi có giả dối, liền chấp tay, “Tại hạ Thôi Thủy Nguyên, không biết Kim công tử lên kinh vì chuyện gì?”

Ta nhìn Lâm tiểu thư, khẽ cười, nhân tình năm đó, ngày hôm nay, làm một cái kết đi.

“Ta lên kinh tìm người, mong Thôi công tử giúp đỡ.”

“Ồ, công tử tìm người phương nào?”

Ta vuốt tay, “Đây là một câu chuyện dài, nếu như hai vị không vội, có thể ngồi xuống nghe ta nói.”

Tiểu nhị đưa trà nóng lên, tinh thần ta đột nhiên tăng gấp trăm lần.

Được Mông Lâm tiểu thư giúp đỡ, ta thuận lợi tiến nhập Thiên Chức.

Thôi công tử dẫn ta đi cùng Thiên Chức đàm sinh ý, Xương Mân và ta hóa trang thành tùy tùng, lẫn vào trong đó.

Vừa vào Thiên Chức, quả nhiên ngửi thấy luồng hương khí kia, ta nhếch môi không nói, tim lại đập loạn không ngừng.

Trịnh Duẫn Hạo, chúng ta rốt cuộc cũng có thể gặp lại rồi.

Có thể gặp lại, ta có đúng hay không nên đổi xưng hô mà gọi người.

Tỷ như,

Phác Hữu Thiên.

Thị nữ đưa trà lên, ta cùng Xương Mân hộ tống Thôi Thủy Nguyên ngồi ở bên cạnh. Lẳng lặng chờ.

Bên trong màn trúc, không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.

“Thôi huynh hôm nay hảo tâm tình, làm sao lại muốn đứng lên tiếp kiến một người nhàn rỗi như ta?”

Thủy Nguyên chậm rãi đứng dậy, mỉm cười chấp tay.

“Hữu Thiên huynh thật là nói giỡn, là người mỗi ngày bận lừa người, đem đồng bằng hữu chúng ta lãnh ở một bên.”

Ta cuối cùng cũng nhìn rõ, người trong miệng Tuần Tú đích thực là y.

Quả thực, tác phong nhẹ nhàng, hảo một người khiêm khiêm quân tử².

Ta đột nhiên cúi đầu cười, nước mắt lại ngừng không được mà chảy xuống.

“Thôi huynh, tùy tùng của người hình như... bị đau mắt sao?”

“Cái này... không cần để ý, được rồi, Tuần Tú nghe nói đã trở về, đã lâu không thấy, ta cũng có điểm nhớ hần.”

“Người nhớ hần làm gì?”

“Hữu Thiên, những lời của người nói rất...” Thủy Nguyên nhướn nhướn mi. “Nghe nói người nghìn dặm cứu mỹ nhân, chúc mừng chúc mừng, tình cảm tiểu lương khấu³ lại tăng thêm một lần rồi. Thế nhưng vẫn sợ ta nhìn dù chỉ một cái sao?”

“Cũng được, đi, gọi Tuần Tú đến đây, nói là Thủy Nguyên tới gặp hần.”

Xương Mân ở bên cạnh siết chặt nắm tay, ta ngừng lệ, thản nhiên nhìn y.

Y nhìn ta, ngữ khí chậm rãi:

“Vị tiểu ca này, có cần cho người một tấm khăn không, người rơi lệ rất nhiều?”

Ta lắc đầu, nhìn y, đặc biệt bi ai.

Ngay cả quen cũng không thể quen ta sao?

Trịnh Duẫn Hạo.

Tuần Tú từ đằng sau xuất hiện, tay tự nhiên khoác lên Hữu Thiên.

Tất cả đều như trong tưởng tượng, Liên nhi cầm mâm trái cây bước đến.

Thôi Thủy Nguyên đứng dậy, cùng Tuần Tú chào hỏi hai câu, rồi ngồi xuống.

Ta nhìn Tuấn Tú, xuất ra toàn bộ dũng khí.

“Tuấn Tú, đã lâu không gặp.”

Mâm trái cây của Liên nhi theo tiếng mà rơi xuống đất. Tuấn Tú há hốc mồm nhìn ta.

“Tại... Tại Trung, Xương Mân... Các người, các người làm sao lại ở đây?”

“Người quen, Tuấn Tú?” Hữu Thiên nghiêng đầu nhìn ta.

“Người không nhớ?” Tuấn Tú giật mình nhìn Hữu Thiên, “Tại Trung a, chính là...”

“Vương bát dẫn, Trịnh Duẫn Hạo!” Xương Mân đã sớm không nhận được mà xông tới, đánh một quyền.

Phác Hữu Thiên tránh không kịp, miễn cưỡng trúng một quyền, đau đớn che mắt nhảy nhảy.

Ta kéo Xương Mân, Tuấn Tú cũng ngăn Hữu Thiên ở phía trước.

“Trịnh Duẫn Hạo người là kẻ hèn nhất, người cư nhiên đùa bỡn Tại Trung, người có phải là người hay không hả, người tìm trái tim của người hỏi chính người đi, người không nhớ Kim Tại Trung, người hôn người ta, ôm người ta trên giường như thế nào mà bây giờ khi không lại đột nhiên mất trí nhớ, người...”

Ta dốc sức che miệng Xương Mân lại,

“Đừng nói, đừng nói nữa, Xương Mân.”

“Vì sao không cho đệ nói, Tại Trung ca, loại người khốn nạn như hần khi dễ huynh...”

“Hần không phải Duẫn Hạo a, Xương Mân, đừng nói nữa.”

Động tác Xương Mân dừng lại giữa không trung, trợn mắt nhìn ta.

“Huynh nói cái gì, Tại Trung ca.”

Ta đột nhiên cười rộ lên,

“Huynh nói, hần – không – phải – Trịnh – Duẫn – Hạo.”

Ngồi xuống, Xương Mân có điểm xấu hổ nhìn Tuấn Tú.

“Xin lỗi, Tuấn Tú, ta tưởng rằng...”

Tuấn Tú đang dùng trứng gà luộc lăn trên vết thương của Hữu Thiên, đầu cũng không ngẩng lên:

“Không sao, Xương Mân, hần không tự mình đi cứu ta, một quyền này coi như người thay ta báo thù.”

Hữu Thiên giơ cái mặt anh tuấn bị bầm một mắt lên, “Tuấn Tú, ta đã giải thích rất nhiều lần rồi, ta thực sự ốm bệnh trên giường, nếu không cũng sẽ không làm phiền Duẫn Hạo mà đi một chuyến.”

Tuấn Tú nhìn hần, thở dài.

“Cũng là ta bất hảo, khiến người bực bội đến phát bệnh.”

Hữu Thiên nhẹ nhàng vòng qua Tuấn Tú, vỗ vỗ hần. Hai người liền nhìn nhau cười.

“Không sao cả, đánh nhau xong mới thành bằng hữu.” Xoa được, Hữu Thiên hào khí vỗ vỗ Xương Mân.

“Tuấn Tú, người trước tiên dẫn bọn hần đi đến quán trọ, ta đi an bài tiệc rượu.”

Ta kéo Hữu Thiên, “Hữu Thiên, Duẫn Hạo ở đâu?”

Hữu Thiên sững sốt, nhìn Tuấn Tú,

“Ta lúc sau sẽ phái người đi tìm hần, các người trước tiên đi bỏ hành lý xuống đi. Chúng ta trên bàn rượu sẽ chậm rãi nói chuyện.”

Ta nhìn thân ảnh Hữu Thiên dần tiêu thất, tâm tình vừa buông lỏng lại nổi lên cảm giác không tốt.

Tại sao Hữu Thiên lại úp úp mở mở, lẽ nào?

Ta đột nhiên có dự cảm bất hảo...

-
- (1) Hỏa kế: người làm mưu.
 - (2) Khiêm khiêm quân tử: người khiêm tốn (thường chỉ những người đạo đức giả)
 - (3) Tiểu lương khâu: vợ chồng son.

12. Chương 12: Mưa Bờ Tây Nắng Bờ Đông, Nói Rằng Không Tạnh Lại Vừa Tạnh Mưa. 2

“Xin lỗi Tại Trung, ta đi vội vội vàng vàng, cũng chưa kịp giải thích cho người.”

Tuấn Tú vừa vào phòng liền kéo ta chịu tội, “Duẩn Hạo không muốn đi, muốn nói ra chân tướng, kết quả đêm đó bị Thẩm Giáp nháo, ta tâm tình không khống chế được, trách móc Duẩn Hạo trọng sắc khinh hữu, Duẩn Hạo từ xưa đến nay là người vì bằng hữu lượng lặc sập đao⁴, hắn cùng Hữu Thiên càng thân thiết, vì thế không còn cách nào khác, hắn buộc lòng phải nửa đêm mang ta chạy trốn, ngay cả thời gian để nói lời từ biệt với người cũng không có.”

“Các người giấu diếm tương đối lâu.” Ta nhìn hắn một cái, “Nhìn ra được Hữu Thiên rất yêu người, ngay cả nha hoàn tùy thân của người cũng đưa đi.”

Xương Mân tức giận nhìn ta, “Tại Trung ca, huynh nhìn ra người nọ không phải Trịnh Duẩn Hạo, thế nào lại không nhắc nhở đệ.”

“Xin lỗi Xương Mân, huynh không biết đệ lại đánh hắn.” Ta vội vàng nói lời xin lỗi.

Tuấn Tú cũng cười, giúp ta bỏ hành lý xuống, đem cửa sổ đẩy ra.

“Thế nhưng Tại Trung, các người thế nào lại đem Hữu Thiên trở thành Duẩn Hạo vậy?”

Ta liền đơn giản kể lại chuyện mà ta đã nghe được, chương quỹ⁵ của Thiên Chức có khả năng dịch dung mànói cho Tuấn Tú nghe. Tuấn Tú cười ngật nghễ.

“Hắn có thể dịch dung, là thật, nhưng những lần hắn dùng, đều là dùng để gạt ta. Lần này, các người thật sự là đã thay ta báo thù, xem hắn sau này còn dám giả thần giả quỷ với ta nữa không.”

Ta cười cười, cùng Xương Mân múc nước rửa mặt.

“Thế nhưng Tại Trung, người làm thế nào nhận ra hắn không phải Trịnh Duẩn Hạo vậy?” Tuấn Tú ngồi ở trên giường, nhìn ta.

Ta nhìn Tuấn Tú, “Tuấn Tú, nếu như ngày hôm nay đổi thành người đến tìm Hữu Thiên, người có thể nhận ra hắn không?”

Tuấn Tú ngẩn người một chút, lập tức cúi đầu cười to.

“Kim Tại Trung, ta bị lừa vào Thẩm gia, người thắng lớn nhất, đúng là Trịnh Duẩn Hạo, chiếm được người đáng giá như người, hắn cả đời nhất định sẽ trân trọng ái nhân của mình.”

Ta cũng bật cười, tâm tình hơi thả lỏng.

Xương Mân nhìn bộ dạng đầy tinh thần của hai người chúng ta, hoàn toàn vô ngữ,

“Vì sao lại nhận ra được chứ, hai người lớn lên đều cao gần bằng nhau, con mắt cũng nhỏ hơn so với ta...” Xương Mân tiếp tục trầm tư, ta cùng Tuấn Tú lại không khách khí mà bật cười to.

Tái trở lại đại đường, một bàn tiệc rượu đầy thịnh soạn.

Xương Mân lập tức vứt bỏ việc ‘tranh luận đánh giá về Hữu Thiên và Duẩn Hạo’, tập trung tinh thần chiến đấu vào đồng đồ ăn.

Ta nhấp một ngụm rượu, “Hữu Thiên, Duẩn Hạo đâu?”

Hữu Thiên buông chén rượu, nhìn ta,

“Tại Trung, ta nói, người không nên trách Duẩn Hạo, càng không nên tức giận. Có được hay không?”

Ta có chút khản trương, “Làm sao vậy, chẳng lẽ, Duẩn Hạo đã có vợ?”

Tuấn Tú gấp một miếng rau, nhìn ta một cái,

“Có vợ thì sao chứ, đuổi đi là được chứ gì!”

Ta hít một ngụm khí lạnh, nhìn chằm chằm vào Hữu Thiên.

Hữu Thiên cứng nựng đánh nhẹ vào đầu Tuấn Tú, “Tại sao lại nói như thế chứ, hù dọa đến Kim công tử, Trịnh Duẩn Hạo quay về trách móc thì làm sao?” Dứt lời hần quay sang hướng ta, “Kim công tử, Duẩn Hạo chưa lấy vợ.”

Ta yên lòng trở lại, “Vậy hần ở đâu?”

“Hần quay về Giang Nam tìm người a, Kim Tại Trung.”

Lúc đầu nghe đáp án này, ta dở khóc dở cười.

Lời Hữu Thiên, vòng vo một hồi, trong lòng liền dâng lên nỗi chua xót.

Lời Duẩn Hạo, dường như vẫn còn ở bên tai.

“Tại Trung, nếu có một ngày không tìm thấy ta, người cứ đứng tại chỗ chờ ta, ta nhất định sẽ đến tìm người.”

Ta buông đĩa, che mắt, không muốn để Hữu Thiên cùng Tuấn Tú nhìn thấy bộ dạng hỗn loạn của mình.

Tuấn Tú huých huých Hữu Thiên, “Còn không mau dùng bồ câu đưa tin, bảo Duẩn Hạo quay về.”

Hữu Thiên ủy khuất nhìn Tuấn Tú, “Thế nhưng ta vô ích thay hần chịu một quyền đó, cơ hội tốt như vậy... Chúng ta kéo dài thêm vài ngày nữa được không?” Hữu Thiên càng nói càng nhỏ giọng. Tuấn Tú hung hăng trừng mắt nhìn hần.

“Được rồi được rồi, ta biết rồi, Liên nhi, còn không mau đi thả bồ câu, bảo Duẩn Hạo quay về, tiện thể nói Tại Trung đang nằm trong tay ta.” Lời còn chưa nói xong, đã bị Tuấn Tú đánh cho một phát.

“Cái gì mà nằm trong tay người, người còn muốn đem Tại Trung và Xương Mân thế nào?”

Hữu Thiên sủng nịch nhìn Tuấn Tú, không nói lời nào, chỉ cười cười.

Ta nhớ tới hôm đó Tuấn Tú đối ta nói câu kia:

“Hần là cuộc đời của ta, là báu vật tuyệt vô cận hữu.”

Ở Phác phủ mấy ngày, Xương Mân mỗi ngày bận cùng Hữu Thiên học tập về sinh ý phổ vãi, Tuấn Tú dẫn ta đi dạo quanh kinh thành.

Từ miệng Tuấn Tú, ta biết được một chút điều về Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo thuở nhỏ cùng Hữu Thiên giao tình thâm hậu, muội muội Duẩn Hạo được gả vào Phác phủ, làm tẩu tẩu⁶ Hữu Thiên. Phác phủ mấy đời kinh doanh phổ vãi, Phác đại ca sau khi cưới xong lại ít quan tâm đến cửa tiệm, Hữu Thiên liền thỉnh Duẩn Hạo đến hỗ trợ.

Tuấn Tú sau khi bị bắt đi, Hữu Thiên sốt ruột đến hỏa khí công tâm⁷, rốt cuộc bệnh không dậy nổi, Duẩn Hạo trước tiên phái Liên nhi đi trước một bước, thu xếp ổn thỏa cho Phác phủ, Duẩn Hạo rồi cũng đi, ban đầu dự định vào Thẩm phủ đoạt lại Tuấn Tú rồi quay về, ai ngờ lại gặp mặt ta, vô pháp thoát khỏi.

Duẩn Hạo một mực theo dõi ta, phát hiện nơi ở của Tuấn Tú, cùng Tuấn Tú giải thích rõ tình hình, Tuấn Tú rất vui với việc giúp người hoàn thành ước vọng, liền có ý định chờ Duẩn Hạo đem ta hàng phục, rồi ở một bên trợ giúp.

Đáng tiếc chuyện không theo thiên ý, Tuấn Tú tại Thẩm phủ bị hù dọa, Duẩn Hạo đành phải quay trở về, rồi mã bắt đình đê trở lại tìm ta.

Ai ngờ ta rút cuộc lại lên kinh thành, cuối cùng trở thành hai phía cách xa nhau.

Ngày thứ tư, Tuấn Tú cùng Hữu Thiên đi xem phố vải, ta rảnh rang buồn chán, tự mình đi lên phố.

Vừa đi vừa nhớ, đêm qua Tuấn Tú đối ta nói một hồi lâu.

“Tại Trung, ta nói cho người một bí mật về Duẩn Hạo nhé?”

“Cái gì?” Ta thích thú, tiến đến bên cạnh hắn.

“Duẩn Hạo nói, hắn kiếp này cũng chỉ muốn một mình người, hắn đối với người a, không chỉ là nhất kiến chung tình, mà chính là nhị kiến chung tình.”

Ta suy nghĩ một đêm, lời Duẩn Hạo là có ý nghĩa gì,

Nhị kiến chung tình? Ta trước đây, có gặp qua Duẩn Hạo sao?

Khí trời tháng tám, nói đối liền đối,

Không chỉ Giang nam, ngay cả phương Bắc nóng bức kia, cũng nói mưa, liền mưa.

Tuấn Tú chưa từng nhắc nhở ta, căn bản là không có mang dù, ta vội vàng cùng đám người chạy đi tránh mưa.

Không xong rồi, đây là chợ rau, ngay cả một chỗ che mưa cũng không có. Ta càng sợ bị lạc đường, nên đành phải đi chậm lại.

Nói mưa liền mưa như xối nước, lúc quay về, bộ đồ của Hữu Thiên sẽ hỏng mất.

Một cái ô, đột nhiên từ trên đầu che ta lại.

“Công tử, mưa lớn như vậy, không đem theo dù, sẽ nhiễm phải phong hàn đấy.”

Trong lòng khẽ động, quay đầu lại, lại nhìn thấy đôi mắt vô cùng quen thuộc kia.

Trong nháy mắt, toàn bộ ký ức, đều khôi phục trở lại.

Năm mười bốn tuổi đó, trên đường phố Giang Nam, có một thiếu niên, cũng từng xòe ô như vậy, đối ta nói một câu tương đồng.

Ta cười cười, “Công tử, đôi tiểu răng nanh kia của người đâu?”

Y thất thần nhìn ta, đột nhiên lại bật cười.

“Làm sao bây giờ, sớm biết đó là ký ức hẹn thề, cho dù thiên thống vạn thống, ta cũng không bao giờ nhớ nó ra a.”

Nhìn đôi gò má hốc hác của y, ta yêu thương xoa lên khuôn mặt y.

Y ôm ta thật chặt, “Tối gần chút nữa, Tại Trung, đừng để bị ướt.”

Chúng ta sống vai bước đi.

“Mưa ở phương Bắc làm sao cũng như vậy, nói rơi liền rơi.” Ta bĩu môi, vô cùng bất mãn.

Duẩn Hạo cười cười nhìn ta, “Vào mùa hạ, trời mưa vội, ngừng cũng mau. Có đôi khi, bên này mưa rơi, bên kia mặt trời ló dạng, cảnh quan trông rất đẹp.”

“Ồ?” Ta hiếu kỳ nhìn Duẩn Hạo, “Mưa bờ tây nắng bờ đông?”

Duẩn Hạo ôm chặt ta,

“Đúng vậy, mưa bờ tây nắng bờ đông, nói rằng không tạnh lại vừa tạnh mưa.”

Ta tỉ mỉ cảm nhận những lời này, mặt từ từ đỏ lên.

Duẩn Hạo kéo thấp ô, nhẹ nhàng hôn lên mặt ta.

Mưa bờ tây nắng bờ đông,

Nói rằng không ‘tạnh’ lại vừa ‘tạnh’ mưa.

(1) Hỏa kế: người làm mướn.

(2) Khiêm khiêm quân tử: người khiêm tốn (thường chỉ những người đạo đức giả)

(3) Tiểu lương khâu: vợ chồng son.

(4) Lượng lặc sập đao: giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

(5) Chưởng quỹ: Ông chủ buôn.

(6) Tẩu tẩu: Chị dâu.

(7) Hỏa khí công tâm: vì bị thương bị bỏng nguy đến tính mạng mà hôn mê. (cách gọi của Đông y)

(8) Mã bất đình đề: ngựa không dừng vó; tiến tới không ngừng, (ví với không ngừng tiến bộ)

—— Hoàn ——

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh>